

آبولا

تلفون نومروسى : يك اوغلى ۹۸۱
اداره خانه سى : غلظه پنجشنبه بازارى صافچيلر خانه ده ۱۶

صاحب امتياز و مدير مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Αβ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 40
> ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18

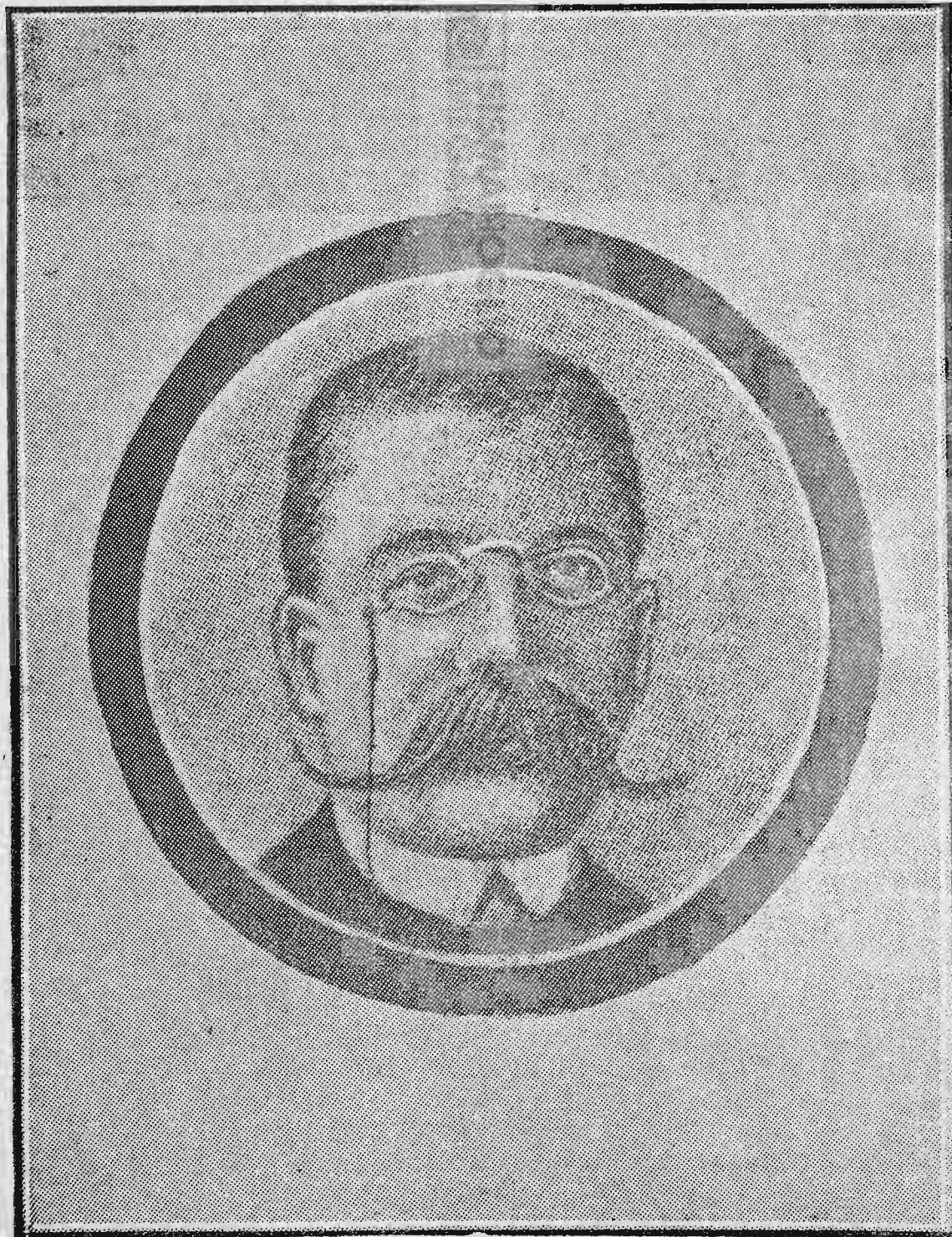
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ἽΟ νέος πρωθυπουργός τῆς Ἑλλάδος κ. Ἄλ. Ζαΐμης.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΗΘΙΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Ἄν ὁ ἀλκοολισμὸς ἐδάμαζε μόνον τὸ σῶμα καὶ ἐλυμαίνετο μόνον τὸν ὀργανισμὸν, θὰ ἦτο ἴσως πάθος ὀλιγώτερον φοβερόν καὶ ἐπικινδυνόν. Ἄλλ' ἡ καταστρεπτικὴ τοῦ ἐπιρροῆ φθάνει μέχρι τῶν ψυχῶν, παραλύει τὸν ἠθικὸν ἀνθρώπον, καθιστῶσα αὐτὸν ἀνθρωπόμορφον τέρας.

Ἐν πρώτοις ὁ ἀλκοολισμὸς, δεσμεύων τὰς ψυχικὰς ἰκανότητας, χαλαρώνων τοὺς χαλινοὺς, τοὺς ὁποίους ἡ ψυχὴ ἔχει διὰ τὸν ἀνθρώπον, ναρκίωνων ὅλα τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη, συντελεῖ εἰς τὴν ἐξέγερσιν τοῦ ἀνθρωπίνου κτήνους, ἐνισχύων καὶ ἀποθηριῶν ὅλας τὰς πρῶην ὑπνωττούσας ὁρμάς.

Δι' αὐτὸ παριστάμεθα πρὸ θεαμάτων φοβερῶν. Βλέπομεν ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἔχαρακτῆρίζεν ἡ αἰδώς, ἡ ἀρετὴ, ἡ καλωσύνη, νὰ μεταβάλλωνται εἰς ἄλλας ἀντιθέτους ὑπάρξεις, ἀποπτυσάσας πᾶσαν ἠθικὴν, αἰδῶν καὶ ἀρχας. Διὰ τὸν ἀλκοολικὸν δὲν ὑπάρχει τιμὴ, δὲν ὑπάρχει σεβασμὸς τοῦ ἀτόμου, δὲν ὑπάρχουν ὅσια. Ὑπάρχουν μόνον ὁρμαὶ καὶ σφοδραὶ τάσεις, τὰς ὁποίας οὐδεμία λογικὴ καὶ σύνεσις συγκρατεῖ.

Ἡ στατιστικὴ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἐγκληματικότης ἔχει τὰς ἀπαρχὰς τῆς εἰς τὸν ἀλκοολισμὸν. Τὰ περισσώτερα δὲ κακουργήματα διεδραματίσθησαν ἐν καταστάσει μέθης. Συνεπεία τῶν παρατηρήσεων τούτων, θὰ ἦτο δικαιότερον ἢ μέθη ὄχι μόνον νὰ μὴ ἀποτελεῖ ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν ἀπέναντι τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ τὸναντίον νὰ θεωρῆται ὡς σημεῖον ἐπιβαρύνον περισσώτερον τὴν θέσιν τοῦ ἐγκληματίου.

Ἄλλὰ καὶ ἂν ὁ ἀλκοολικὸς δὲν φθάσῃ μέχρι τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἂν ἀκόμη δὲν φωνεύσῃ τὸν ὁμοῖόν του, πάλιν θὰ φωνεύσῃ τὴν οἰκογενειακὴν του εὐτυχίαν. Καθίσταται πρόσωπον φρικτὸν διὰ τὴν οἰκογενεὶάν του. Ἀποξενούται αὐτῆς, διότι τὸ ἀλκοὸλ δὲν ἀγαπᾷ τὴν οἰκίαν, καὶ πατὴρ αὐτός, σύζυγος ἢ προστάτης, μεταπίπτει εἰς πρόσωπον ξένον, ἀδιάφορον, ἀπεχθές. Ἄλλὰ ποῖα εἶναι τὰ τέλη τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας δὲν συγκρατεῖ ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς τῆς ἀγάπης τῶν μελῶν των;

Ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ ἄλλαι κακοδαιμονίαι, αἱ ὁποῖαι βαθυτάτην αἰτίαν ἔχουσι τὸν ἀλκοολισμὸν. Πρὸς τοῦτο δὲν ἔχομεν ἢ νὰ παρατηρήσωμεν, νὰ παρατηρήσωμεν ὅμως ἐπισταμένως καὶ οὐχὶ κατ' ἐπιπολήν. Διότι πολλάκις ὑπὸ τὰς ἀφορμὰς τὰς προσεγγυῶν ὑπάρχουν ἀπώτεραι αἰτίαι, αἵτινες εἶναι αἱ γενέτειραι τοῦ κακοῦ, πρὸ τοῦ ὁποίου μένομεν ἐμβρόντητοι.

Ὁ ἀλκοολισμὸς δὲν συντρίβει μόνον τὸν σωματικὸν ἀνθρώπον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἠθικόν. Ὁ ἀλκοολισμὸς δὲν καθιστᾷ παμμέγιστον μόνον νοσοκομεῖον τὰς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ φρικτὸν καταγώγιον τεράτων.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΑΚΟΥΕΙΝ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΕΙΝ

Ἄφου, ἐξαιρέσει τῆς ἐπινοήσεως, ἡ μάθησις μᾶς φθάνει εἴτε διὰ τῆς ἀκοῆς εἴτε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καλὸν θὰ εἶναι νὰ μάθωμεν ν' ἀκούωμεν καὶ νὰ ἀναγινώσκωμεν. Ὁ συγγραφεὺς τῆς πραγματείας ταύτης μᾶς τὸ ἀναπτύσσει ἐπαρκῶς.

Ὅλοι σχεδὸν γνωρίζομεν ν' ἀκούωμεν κακῶς. Καὶ ἐκ μῆος συνδιαλέξωμεν, τὴν ὁποίαν κάμνομεν ὅπως διόλου ἰδιαιτέρως μεθ' ἑνὸς προσώπου, δὲν ἀκούωμεν ἄλλο τι, εἰ μὴ τοὺς ἰδίους μας λόγους. Πολὺ περισσώτερον λειπὸν ἀπροσεκτοῦμεν, ὅταν ἡ ὁμιλία δὲν ἀπευθύνεται μόνον πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ πρὸς ὅμιλον, τοῦ ὁποίου ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν μίαν μονάδα. Καθὼς συμβαίνει κατὰ τὴν ἀκρόασιν μαθημάτων ἢ διαλέξεων ἀπὸ τοῦ βήματος.

Πολλῶν ἐξ ἡμῶν, ὅταν παρευρισκώμεθα εἰς διάλεξιν τινα ἢ μάθημα, ὁ νοῦς ταξιδεύει μακρὰν, πλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ μόνον κατὰ διαλείμματα ἐπανέρχεται εἰς τὸν διδάσκαλον ἢ τὸν ρήτορα. Συμβαίνει τοῦτο, διότι δὲν ὑπάρχει ἀρκετὴ θέλησις, ὅπως ἐξαναγκασθῇ τὸ πνεῦμα νὰ παρακολουθήσῃ.

Ὑπάρχει ἐν τούτοις εἰς τρόπον, ὅπως ἐπιτευχθῇ τοῦτο. Ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι αἱ σημειώσεις.

Ὅταν παρευρισκώμεθα εἰς διάλεξιν τινα ἢ μάθημα, ἐφοδιασθῆτε μετ' ἐν μολυβδοκόκκονδρον καὶ χαρτί· τοποθετηθῆτε εἰς κατάλληλον μέρος καὶ προσπαθήσατε νὰ σημειώσατε ὅ τι ἀκούετε.

Ὁμολογῶ βεβαίως, ὅτι αἱ πρῶται σημειώσεις, τὰς ὁποίας θὰ κρατήσατε, θὰ εἶναι ἐν σύρραμμα περιεργον καὶ οἰκτρῶν. Ἄν τὸ ἀντιληφθῆτε καὶ σεις, μὴ ἀπελπίσατε· βαθμηδὸν θὰ ἐπιτύχατε ὅ,τι ποθεῖτε. Ἀπαιτεῖται κάποια ἐπιμονὴ καὶ θέλησις.

Μετ' τὸν τρόπον τῶν σημειώσεων συμβαίνει ἡ ἐξῆς διανοητικὴ ἐργασία: Πρῶτον ὁ νοῦς προσέχει κατ' ἀνάγκην, σιγμιαίως ἀφομοίοναι, μεθ' ὃ κάμνει τὴν διαλογὴν ἐπίσης σιγμιαίως, ἐπειτα ἐναποθέτει τὰ διαλεχθέντα ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ὅταν ἐπαναληφθῇ αὐτὸ ἀρκετὰς φορὰς, τὸ πνεῦμα θ' ἀποκτήσῃ τὴν εὐχέρειαν τῆς ἐργασίας ταύτης· θὰ μάθῃ νὰ ἀκούῃ, νὰ προσέχῃ, νὰ ἀφομοίοναι, νὰ διαλέγῃ, νὰ κρατῇ εἰς τὴν μνήμην. Τοῦ λοιποῦ αἱ σημειώσεις εἶναι περιτταί. Τὸ πνεῦμά σας ἔμαθε νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ ὠφελεῖται ἐπαρκῶς ἀπὸ τὴν ἀκρόασιν.

Ἄλλ' ἀρὰ γε οὐδαμῶς ἢ πολὺ ὀλίγον γνωρίζοντες νὰ ἀκούωμεν, μήπως γνωρίζομεν νὰ ἀναγινώσκωμεν καλλίτερον;

Δυστυχῶς οἱ περισσώτεροι ἐξ ἡμῶν δὲν γνωρίζουν πῶς ν' ἀναγινώσκουν. Τὸ δὲ φοβερόν εἶναι, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἀναγινώσκουν καλῶς ἐν βιβλίῳ· θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἀπατώνται.

Ἐν πρώτοις πρέπει, προκειμένου περὶ μαθήσεως διὰ τοῦ βιβλίου, νὰ ἐκλέξωμεν ἐν καλὸν βιβλίον. Ἐχομεν ἀνάγκην τοῦ καλοῦ βιβλίου, καθὼς ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ καλοῦ διδασκάλου.

Ἐν βιβλίῳ εἶναι καλόν, εἰς οἰονδήποτε κλάδον τῆς μαθήσεως καὶ ἂν ἀσχολῆται, ὅταν εἶναι σύντομον, τερπνόν, ἀκούραστον.

Βιβλίον ὀγκῶδες εἶναι ἀχρηστον. Οὐδεὶς συγγραφεὺς ἂς μὴ ἰσχυρισθῇ, ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἢ συντομία. Μία σελὶς εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ χωρέσῃ τόσας ἀληθείας, ὅσας καὶ λέξεις. Βιβλίον πληκτικόν εἶναι ἀπροσπέλαστον. Ἄς μὴ ὑπάρχῃ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ σοφία τῆς ἐπιστήμης ἔχει ἀπαραίτητον γνώρισμα τὴν στρυφνότητα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι διαυγής· τὸ διαυγὲς ἑυακίον δὲν κουράζει τὸ μάτι. Τὰ δύσκολα βιβλία εἶναι βλαβερά. Ἀποκρούουν τὴν ὄρεξιν τῆς μαθήσεως. Οὐδὲν εἶναι δύσκολον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Ὑπάρχει κάποιος τρόπος, διὰ νὰ εἶναι εὐληπτον καὶ τὸ δυσχερέστερον θεώρημα.

Ἄλλ' ἀφου ἐξελέξαμεν τὸ καλὸν βιβλίον, πῶς πρέπει νὰ τὸ ἀναγινώσκωμεν;

Ὑπάρχουν τριῶν εἰδῶν τύποι ἀναγνώστων: Ὁ ἀφηρημένος. Αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ σκέπτε-

ται τὰς ὑποθέσεις του, τὰς φροντίδας του καὶ παρακολουθεῖ τὰ ὄνειρά του καθ' ἣν ὥραν ἀναγινώσκει. Διατρέχει τὰς γραμμάς, τὰς σελίδας, τοὺς τόμους· ἀλλὰ κοὶ ὁ νοῦς του διατρέχει ὄρη, πεδιάδας, ποταμούς. Φαντάζεται, ὅτι ἀναγινώσκει. Δὲν ἀναγινώσκει ἐν τούτοις, καὶ δὲν πρέπει ν' ἀπορῆ, ἂν, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀναγνώσεως ἑνὸς βιβλίου, δὲν ἔχει καρποθῆ τι ἐξ αὐτοῦ. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἀναγνώσῃ καρποφόρως, πρέπει νὰ καταβάλλῃ προσπαθείας, ὅπως ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν τὴν ὥραν τῆς ἀναγνώσεως κάθε τι ἄσχετον. Ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἡ συνεχὴς ἐπιρροὴ τῆς θελήσεως.

Ἐτερος τύπος ἀναγνώστου εἶναι ὁ φυλλομέτρης. Πολλοί, πνευματικῶδες ἐνίοτε, καὶ οὐχὶ ἄνευ ἀναπτύξεως, νομίζουσιν ὅτι μελετῶσι φυλλομετρῶντες τὰ βιβλία. Ἐν τούτοις, ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἀναγνώσεως δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος, ὅπως μελετηθῇ ἐν σύγγραμμά, μία πραγματεία, ἐν σοβαρὸν ἄρθρον ἐπιθεωρήσεως.

Τρίτος τύπος εἶναι ὁ ὑπομνηματιστής. Οὗτος ἀναγινώσκει ἐν βιβλίῳ, ἐνῶ ἐνταυτῷ μετὰ τὴν πένναν εἰς τὸ χέρι καταγράφει ἐπὶ διαφόρων δελτίων τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι ἐπιπονος, ἀλλ' εἶναι τελείως μηχανικὴ, μὴ ἀφίνουσα εἰς τὸ πνεῦμα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην τροφήν. Ὁ τύπος οὗτος, ὅταν τελειώσῃ τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς βιβλίου, θὰ ἔχῃ εἰς πολλὰ δελτία καταγραψῆ τὸ περιεχόμενον του. Ταῦτα θὰ τὰ θέσῃ εἰς τὸ κυτίον των. Ἄλλ' αἱ γνώσεις δὲν εἶναι γνώσεις, ἀφ' ὅσον εἶναι κλεισμένοι μέσα στὰ κουτιά. Πρέπει νὰ κατασταλλάξωσιν εἰς τὸ πνεῦμα. Ὁ ὑπομνηματιστής τὸ θεωρεῖ περιττόν, καὶ δι' αὐτὸ καὶ οὗτος δὲν εἰσέρει ν' ἀναγινώσκῃ, ἀφου οὐδὲν καρποῦται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως.

Ἄλλὰ πῶς τότε θὰ μίθωμεν νὰ ἀναγινώσκωμεν καλῶς;

Ὅταν, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς βιβλίου, ἀντιληφθῶμεν, ὅτι περιεκτικὴν καὶ συνολικὴν εἰκόνα τῶν ἰδεῶν τοῦ βιβλίου ἔχομεν εἰς τὸ πνεῦμά μας, τότε δυναμέμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ἡμᾶς αὐτούς, ὅτι ἀνεγνώσαμεν καλῶς τὸ βιβλίον.

Πρὸς τοῦτο πρέπει τὸ πνεῦμά μας νὰ μάθῃ νὰ κάμνῃ τὰς ἐξῆς ἐργασίας κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐργασίας, τὰς ὁποίας συνηθίσασμεν καὶ ἀνωτέρας: νὰ προσέχῃ, νὰ ἀφομοίοναι, νὰ κάμνῃ διαστολήν καὶ νὰ συνδέῃ τὰς περιλήψεις εἰς μίαν ὀριστικὴν περίληψιν. Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἰκανότητα ταύτην τὸ πνεῦμα, ἐφοδιασθῆτε, καθὼς καὶ κατὰ τὰς ἀκρόσεις, μετὰ χαρτί καὶ πένναν.

Ἀναγνώσατε ἐκ τοῦ βιβλίου μίαν παράγραφον, ἀφου τὸ πνεῦμά σας ἐργασθῇ κατὰ τὸν προμηθεύοντα τρόπον, σημειώσατε ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ τετραδίου τὴν περίληψιν, τὴν θεμελιώδη ἰδέαν τῆς παραγράφου ἐκείνης. Ἐξακολουθήσατε τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἀπὸ παραγράφου εἰς παράγραφον καὶ ἀπὸ κεφαλαίου εἰς κεφάλαιον. Ὅταν τελειώσατε κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου σας, θὰ ἔχετε ἐπὶ τοῦ τετραδίου εὐρεῖαν περίληψιν αὐτοῦ. Ἐκ ταύτης θὰ δυνηθῆτε ἀντιστρέφως, ὅταν τὸ βιβλίον εἶναι κλειστόν καὶ μακρὰν σας, νὰ τὸ ἀνασυγκροτήσατε.

Ἄν ἐπιτύχατε αὐτὸ, τότε ἔχετε ἀναγνώσει καλῶς.

Ὅταν, μετὰ τινὰς ἀποπειράς, ἀποκτήσατε τὴν συνήθειαν ταύτην, θὰ ἰδῆτε, ὅτι δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκην νὰ σημειώνετε ἐπὶ τοῦ τετραδίου σας περιλήψεις παραγράφου πρὸς παράγραφον, ἀλλὰ κεφαλαίων πλέον. Καὶ μετ' ὀλίγον θὰ φθάσατε εἰς τὸν βαθμὸν αὐτὸν τῆς ἰκανότητος, ὥστε νὰ δύνασθε νὰ ἀναγινώσκατε ἐν βιβλίῳ, χωρὶς νὰ σταματᾶτε διόλου εἰς σημειώσεις, καὶ μόνον μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ νὰ καταθέτατε ἐπὶ μίᾳ μόνῃς σελίδος τοῦ τετραδίου σας τὴν περίληψιν του.

Ὅταν ἰδῆτε, ὅτι ἡ πέννα σας τρέχει ἐπὶ τῆς σελίδος αὐτῆς καὶ ὅτι ἐκ ταύτης δύνασθε νὰ ἀνασυγκροτήσατε τὸ βιβλίον, ποῦ ἀνεγνώσατε, αὐτὸ εἶναι ἀπόδειξις, ὅτι τὸ ἀνεγνώσατε καλῶς.

Εἰς τὸ προσεχές ὁ συγγραφεὺς θὰ μᾶς ὁμιλήσῃ περὶ τῆς μνήμης καὶ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν αὕτη δύναται νὰ μᾶς ὑπηρετήσῃ καλλίτερον.

Θ. Κ. Μ.

ΚΑΡΔΙΑ

“Οπισθεν τι ὄ φερέτρον, ποῦ ἦτο κατάφορτον ἀπὸ ὠραία λουλούδια λευκά, ἠκολούθει ὁ πατήρ ἀσκεπής, τρεῖς λός ἐπὶ τὴν θλίψιν.

Ἡ κόρη του, ἡ Ἰωάννα, ἦτο νεκρά.

Ἡ κόρη ἐκεῖνη ἡ ἐξαιτής, τὸ θελκτικὸν αὐτὸ πλάσμα, τὸ εὐφυὲς καὶ ὠραῖον, ἡ χαρὰ τοῦ πατρὸς τῆς, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀψυχος, ἀφωνος, νεκρά, ὠδηγεῖτο εἰς τὸν τάφον.

Ἡ μήτηρ τῆς εἶγεν ἀποθάνει εἰς τὸν τοκετόν, ἀλλ’ ἡ πατρικὴ καρδιά, ποῦ ἐπνιγε τὴν θλίψιν τῆς χηρείας, προσεπάθησε ἰὰ συγκεντρώσῃ καὶ τὴν μητρικὴν ἀγάπην ἐντὸς τῆς.

Καὶ ὁμως δὲν κατόρθωσε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον. Μία ὑπουλος νόσος τὴν προσέβαλε καὶ τὴν ἀφήρησεν ἀπὸ τὰς πατρικὰς ἀγκάλας.

Ὁ πατὴρ ἀπαρηγόρητος, κλαίων παρηκολούθει τώρα τὴν κηδεῖαν τοῦ παιδιοῦ του. Ἐσφιγξεν εἰς τὸ νευρικό του χέρι τὸ μανδύλι του μὲ τὸ μαῦρον περιθώριον τοῦ πένθους.

Τὸν δυστυχισμένον πατέρα! Τώρα ἡ κηδεῖα προχωρεῖ πρὸς τὸ κοιμητήριον· ὁ ἱερεὺς ψιθυρίζει κάποιαν εὐχὴν, τὸ παιδί ἀφηρημένον κρατεῖ τὸν σταυρόν καὶ προπορεύεται, μερικοὶ δὲ προσκεκλημένοι ρίπτουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀδιάφορα βλέμματα. Μόνον ὁ πατέρας αἰσθάνεται, ὅτι ἀποχωρίζεται πλέον διὰ παντός ἀπὸ τὸ παιδί του, ἀπὸ τὸ σπλάγγνον του, καὶ θάπτει εἰς τὸ χῶμα τὴν διπλὴν του ἀγάπην.

Ἡ κηδεῖα ἐτελείωσε. Τὸ χῶμα ἐκάλυψε τὸ μικρὸ σωματάκι τῆς κόρης, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο χῶμα, ποῦ εἶχε καλύψει ἕξ ἔτη πρὶν τὸ τῆς μητρὸς.

Καὶ τώρα ὁ πατήρ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴν ἀνέθωρον διπλᾶ πένθη, ἐπιστρέφει μόνος. Δὲν εἶχε πλέον κανένα εἰς τὸν κόσμον, κανένα διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, διὰ νὰ τοῦ ἀφοσιωθῇ.

Τί φοβερὰ ποῦ εἶναι ἡ ζωὴ χωρὶς ἀγάπην!

Πλούσιος δὲ ὡς ἦτο, δὲν εἶχεν οὔτε τὴν παρηγορίαν τῆς ἐργασίας. Δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος ἰὰ ἐργασθῆ διὰ νὰ ζήσῃ.

Ἐνῶ ἐπέστρεφε περὶ εἰς τὸ ἔρημο σπίτι του, ἐσκέπτετο πολὺ μελαγχολικὰ πράγματα καὶ ἐλάμβανε σκυθρωπὰς σκέψεις. Ἀπεφάσισε νὰ μὴ συνδεθῆ πλέον πρὸς κανένα, ἰὰ μένη μακρὰν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, μόνος, ἀναπολῶν τὴν θλίψιν του καὶ ἀπεψύγων καὶ αὐτὴν τὴν τυχαίαν συνάντησιν.

Αὐτὸς τὰς σκέψεις ἔκαμνε καὶ ἐν τῇ θλίψει του ὁ πατήρ τὰς εὕρισκε σκυθρωπὰς ὠραίας, ὅτε εἰς μίαν κομπὴν τοῦ δρόμου βλέπει κάποιαν συγκέντρωσιν. Τί εἶχε συμβῆ;

Πλησιάζει διὰ νὰ μάθῃ. Ἐνα μικρὸ κοριτσάκι, μόλις ἐπτά ἐτῶν, εἶχε παρασύρει ἐν αὐτοκίνητον. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἦτο μόνον. Τὸ ὠδήγησαν εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον, διὰ νὰ τοῦ δώσουν τὰς πρῶτας βοήθειας. Ὁ πατήρ τῆς Ἰωάννας ἐξ ἐνστικτοῦ ἐπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φαρμακεῖον. Εὐτυχῶς τὰ τραύματα τῆς κορασίδος ἦσαν ἐπιπόλαια.

— Εἰμπορεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς στὸ σπίτι σου; ποῦ κάθουσαι; τὴν ἠρώτησαν.

Ἡ κορασίς ἀπήντησεν, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως καὶ μία φωνὴ ἠκούσθη:

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὴν ὠδηγήσω.

Ἦτο ὁ πατήρ τῆς Ἰωάννας. Ἐφάναξεν ἐν ἐμάξει, ἔβαλε τὴν ἀγνωστον παιδίσκη ἐπάνω καὶ ἐμβῆκε καὶ αὐτός. Ἐφθάσαν τέλος εἰς ἕνα ἀπόκεντρον δρομίσκον καὶ σταματῶσι πρὸ μιᾶς σκυθρωπῆς καὶ πτωχικῆς οἰκίας. Ἐκεῖ ἔμμενεν ἡ κόρη μὲ τὴν πτωχὴν μάμμην τῆς, τὴν μόνην συγγενῆ, ποῦ τῆς ἔμμενεν εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ δυστυχία ὁμιλεῖ καὶ ὅταν τὰ στόματα εἶναι κλειστά, ὁ δὲ πατήρ τῆς Ἰωάννας συνεκινήθη ἀπὸ τὴν πτωχείαν ἐκεῖνην, ἐζήτησε μερικὰς πληροφορίας καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπανέρχεται.

Τὸ ἐπράξεν ὡς ὑπεσχέθη. Καὶ πάντοτε ἐβόηθη τὴν δυστυχὴ ἐκείνην οικογένειαν καὶ ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν μικρὰν ἐκεῖνην, τὴν ὁποίαν ἡ τύχη τὸν ἔκαμε νὰ συναντήσῃ.

Ὁ πατήρ τῆς Ἰωάννας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι του ἀργά, καὶ παρὰ τὴν θλίψιν τοῦ πένθους του, ἠσθάνθη κάποιαν ἀνακούφισιν.

Ἐνόησε τότε τὴν ἀλήθειαν. Ἦκουσε μίαν μυστικὴν φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Ἄν δὲν ἔχῃς πλέον κανένα συγγενῆ, κανέν φίλτρον σου διὰ ν’ ἀγαπήσῃς, μὴ λησμονῆς, χάριν τῆς Ἰωάννας σου, ἰὰ ἀφοσιωθῆς εἰς τὴν ἀγαπὴν τῶν μικρῶν δυστυχῶν· ἀγάπα τα καθὼς θὰ ἠγάπας τὸ παιδί σου.

Ἡ πατρικὴ καρδιά ἀνείσηθη. Ἠσθάνθη τί πρόπει νὰ κάμῃ. Καὶ ὅταν κατόπιν κάθε ἐβδομάδα ἐπήγαιεν εἰς τὸ κοιμητήριον διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κόρην του ὁ πατήρ, μαζί μὲ τὰ λευκά λουλούδια τῆς ἔφερε καὶ ἀνά μίαν φωτογραφίαν παιδίσκη.

Ἦτο πάντοτε καὶ μία νέα ὑπαρξίς, τὴν ὁποίαν ἡ πατρικὴ καρδιά ἀπέσπα ἀπὸ τὸν θάνατον ἢ τὴν δυστυχίαν καὶ τῆς ἐχάριζεν ἀντὶ τῶν δακρῶν τὸ μειδίωμα.

Αὐτὸ ἦτο διὰ τὸν πατέρα τὸ καλλίτερον μνημόσυνον τῆς ἀγαπημένης του Ἰωάννας.

(Μετάφρασις)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΦΩΛΕΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

*Με τὴν λαχτάραν ἐρωτευμένου,
μὲ φαντασίαν ποιητικὴν,
ἔστησα μέσα εἰς τὴν καρδιά μου
φωλαὴν ἤσυχον καὶ κρυφὴν.*

*Αἱ ἀγαμνήσεις μου αἱ γλυκεῖαι,
ποῦ μοιάζουν λούλουδα δροσερά,*

*αἱ τῆς ζωῆς μου τόσαι ἐλπίδες,
ὡς τὰ πιτῆνὰ μὲ χρυσὰ πιτῆρα,*

*τῆς φωλαῆς μου ἀγαπημένης,
ἐνθα βασίλευεν ἡ χαρὰ,*

*ἦσαν οἱ κάτοικοι εὐτυχισμένοι
καὶ τοὺς καμάρωνα τρυφερά.*

*Κάποτε μιὰ γλυκεῖα μελωδία,
ὡσὰν τὸν θόρυβον ἀσπασμοῦ,*

*ποῦ τὸν παράγον τέσσαρα χεῖλη,
τῶν ἐρασιῶν, ποῦ εἶναι ὁμοῦ,*

*ἄλλοτε πάλιν ὡς ἕνας φλοῖστος,
ὅστις προέρχεται ἀπ’ ἀνέμου πνοήν,*

*ὅταν φυσᾷ στὰ παρθένα δάση,
μιὰ νύκτα ἀνάστερον καὶ σκοτεινὴν,*

*τέλος, ἐνίοτε ὕδατος φλοῖστος,
ὅπερ, πηγάζον ἀπὸ τὴν γῆν,*

*ἀνοίγει ἀβλακα, σχίζει τὴν πέτραν
καὶ ἐνθουσιάζει τὸν ποιητὴν,*

*ἦχουν στὰ ὠτά μου ὡς μελωδία
μιᾶς συναυλίας ἀρμονικῆς,*

*ἦτοι ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ βάθη
τῆς φωλαῆς μου τῆς πτωχικῆς.*

*Ἦμην ἐξόχως ἐρωτευμένος
μὲ τὴν φωλιά μου τὴν μυστικὴν,*

*ἦτο ἡ πλέον εὐτυχισμένη
τοῦ ἀβιώτου μου βίου στιγμὴ.*

*Ἀνυπομόνως τὴν καρτεροῦσα,
καὶ ὅταν τὴν εὕρισκα μετὰ χαρᾶς,
γιὰ μιὰ στιγμοῦλα ἐλησμονοῦσα*

κόσμον πικρίας τὰς θλιβεράς.

*Ἔτσι περνοῦσα ζωὴν τὴν πλάνον
— μὰ ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ! —*

*ἦλθε μιὰ ὥρα τὰ πουλιὰ φῆγαν
καὶ ποτε χεῖρ τις μαγευτικὴ*

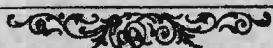
*μὲ τὸ ριπίδιον, ποῦ ἐκρατοῦσε,
σκόρπισε τ’ ἀνθὴ κάτω στὴν γῆν.*

*Ἐκτοτε μ’ ἔφυγε πλέον γιὰ πάντα
ἡ ἡρεμία ἀπ’ τὴν ψυχὴν.*

(Ἐκ τῶν τοῦ τελευταίως ἀποθανόντος μεγάλου Τεόφρου ποιητοῦ ΤΕΒΦΗΚ ΦΙΚΡΗΤ).

(Μετάφρασις)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΚΗΚΑΣ

VII. — Ἡ ἀπλὴ τέρψις.

Ρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὰς ἀγροτικὰς κατοικίας, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ μιμηθῶν τὰς τῶν πόλεων· θὰ ἰδῆτε, ὅτι ἡ χαρὰ ἀρχίζει νὰ ἐκλίπη καὶ ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις των. Ἀντικατέστησαν τὴν γραφικὴν ἐνδυμασίαν των μὲ τὰ προϊόντα τῶν ἀτελιῶ τῶν μοδιστριῶν, τὰ ἀθφα ποτά των μὲ ὑποπτα λικέρ, τὰ ἐκφραστικὰ τραγούδια των μὲ στροφὰς τῶν καφέ-κονσέρτ. Ἀλλὰ καὶ ἡ χαρὰ ἡ ἀδολος καὶ ἀνυπόκριτος ἐξέλειπεν.

Τὸ ζήτημα τῆς τέρψεως εἶναι οὐσιώδες. Οἱ δὴθεν σοβαροὶ τὴν παραμελοῦσιν ὡς ματαίαν, οἱ πρακτικοὶ ὡς ἀκαρπον. Καὶ ὁμως ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολλὰ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν τέρψιν καὶ τὴν χαρὰν. Αὕτη ὁμοιάζει καθὼς τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς Ἑστίας, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ διατηρῆται ἀσβεστον.

Ὁ προσπαθῶν νὰ διατηρήσῃ τὴν χαρὰν, ἐκτελεῖ ἔργον κοινωφελέστατον.

Τὸ νὰ ζῆ τις οὕτως, ὥστε νὰ διατηρῆ ἐν ἑαυτῷ, ἐν μέσῳ κόπων καὶ φροντίδων τῆς ζωῆς, τὴν ἱκανότητα νὰ εἶναι εὐτυχὴς καὶ νὰ δύναται καὶ νὰ μεταδίδῃ τὴν εὐτυχίαν ταύτην, ἐπιτελεῖ ἔργον ὑψίστης κοινωνικῆς σημασίας.

Ἐπίσης, ἂν παρέχῃ τέρψιν τινὰ εἰς τοὺς ἄλλους, ἂν παιδρύνῃ σύνοφρον μέτωπον, ἂν ρίπτῃ ὀλίγον φῶς χαρᾶς εἰς τὸν σκιερὸν δρόμον, ἰδοὺ μία θεῖα ὄντως ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλ’ ὅλα αὐτὰ διὰ τῆς ἀπλότητος τῆς καρδίας ἐπιτυγχάνονται.

Ἀπαιτεῖται νὰ εἴμεθα ἀρκετὰ ἀπλοῖ, διὰ νὰ καταστῶμεν εὐτυχεῖς καὶ διὰ νὰ κάμωμεν καὶ τοὺς ἄλλους τοιοῦτους. Ἀπαιτεῖται πρὸ παντός καλωσύνη καὶ ἀποτίναξις τοῦ ἐγωῖσμοῦ.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Μία λέξις ἐπίκαιρος ἰσοδυναμεῖ πολλάκις πρὸς πολλὰς περιόδους.

✧ Αἱ ὕβρεις εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα ἐκείνων, ποῦ ἔχουν ἄδικον.

✧ Τὸ παρόδειγμα εἶναι ὁ εὐγλωττότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς λόγους.

✧ Διὰ νὰ εἶναι τις εὐτυχὴς, πρέπει νὰ ἐργάζεται εἰς ἔργον, τὸ ὁποῖον τὸ ὑπερτερεῖ, διότι εἶναι πολὺ ἀνούσιον νὰ ἐργάζεται τις ἀποκλειστικῶς δι’ ἑαυτόν. Ἐὰν δὲ εἴσθε εὐτυχεῖς καὶ πλήρεις θάρρους, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐργάζεσθε διὰ τὸ μέλλον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΜΟΡΦΙΑΝ

ΚΑΙ

ΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΝ ΤΗΣ

(συνέχεια από σελ. 52 και τέλος)

— Και τὰ φυσικά ἐλαττώματα.

Ἡ μανία τῆς γυναικείας κοκεταρίας ἐδοκίμασε νὰ διορθώσῃ ἀκόμη καὶ τὰ φυσικά ἐλαττώματα. Διάφοροι ἱστορικοὶ ἀγγέλων ἀναφέρουν τὸν ἐπὶ σιγανῆς φωτιᾶς μαρτυρικὸν θάνατον τῶν θυμάτων τῆς. Οὕτως τὸ μαρτύριον τοῦτο λαίπει ἀπὸ τὴν γυναικίαν καλλυπτικὴν. Γίνεται δὲ τοῦτο πρὸ πάντων διὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ προσώπου, διὰ τὸ στράβωμα δηλαδὴ τῆς μύτης, τὸ φουσκωμα τῶν χειλέων, τὸ μέγεθος τῶν ὠτῶν ἢ ἄλλων τινῶν ὀργάνων. Ἡ συνήθεια εἶναι ἀρχαιοτάτη, χρονολογούμενη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Κλεοπάτρας, τῆς Λαίδας τῆς Κορινθίας καὶ τῆς Ρωμαίας Ποπέας. Τὴν ἐργασίαν αὐτὴν σήμερον ἀναπληροῦν ὁ ἠλεκτρισμός, χωρὶς ὅμως νὰ ἀρνηθῶμεν, ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι ἐπίσης κατὰ τι ὀλιγώτερον ὀδυνηρὸς τοῦ μαρτυρίου τῆς σιγανῆς φωτιᾶς.

Ἡ ἱστορία ὡς ἡρώδιδα ἀπέναντι τοῦ φοβεροῦ τούτου μαρτυρίου ἀναφέρει τὴν ἀριστοκράτιδα Ἰουλιανὴν Μπιορμέ, ἢ ὅποια συχνά-πυκνά ἀγογγύστωσ ὑπεβάλλετο εἰς τὸ μαρτύριον τοῦτο. Ἄλλ' ἀκόμη γενναϊότερα ἀναφέρεται εὐρωπαϊα ἡθοποιός, ἢ ὅποια πέρυσι μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦτο, διαρκέσαν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας, ἐπέτυχεν νὰ ἀποκτήσῃ ὀλοτελῶς νέαν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου τῆς. Ὑπέστη σκληροτάτην καυτηρίασιν μετὰ διαφόρους χημικὰς οὐσίας καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς τετάρτης ἐβδομάδας ἦτο κυριολεκτικῶς ἀγνώριστη ἀπὸ τὴν ἀγρίαδα ποῦ ἀπέκτησε τὸ χωρὶς ἐπιδερμίδα πρόσωπόν τῆς. Μόλις κατὰ τὴν ἕκτην ἐβδομάδα ἤρχισεν νὰ γίνεταί αἰσθητὸν, ὅτι ἀνακινί- ζεται.

Εἶπομεν ἀνωτέρω διὰ τὴν μόδα τῆς ἐλῆας τοῦ προσώπου. Μετὰ τὴν κατασκευὴν αὐτὴν μετὰ μπόγιᾶ, ἐπεκράτησεν ἡ μόδα νὰ ἐπικολλᾶται αὕτη ἐπὶ τοῦ προσώπου μετὰ διαφόρων σχεδίων ἀπὸ χρωματισμένον βελούδο. Πρὸ πάντων παρίστανον αὗται ἀστέρας, τὴν σελήνην, κομήτας καὶ καμμὶ φορὰ ὀλοκλήρον τὸν Ζωδιακὸν κύκλον. Κάθε δὲ ἀπὸ τῆς ἐλῆας αὗται, ἀναλόγως τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἐκολλᾶτο, ἐλάμβανεν καὶ ἰδιαιτέρον ὄνομα. Τοῦ μετώπου π.χ. ἐλέγετο ἐλῆα τῆς *συμπαθείας* τῶν παρειῶν, τοῦ *ἀσπασμοῦ* τοῦ λαιμοῦ, τῆς *λαχτάρας* καὶ τῶν κάτωθεν τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς *ἀγάπης*.

— Γιὰ τὰ μάτια.

Καὶ τώρα θὰ παρακαλοῦνθῶμεν τὸν καλλωπισμὸν ὀλοκλήρου τοῦ προσώπου, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ μάτια. Αὐτὸς ὁ Ὀβίδιος εἰς τὰ ποιήματά του περιγράφει τὸ κομμωτήριον ἀριστοκράτιδος Ρωμαίας, ὅπου μετὰ κόριν καὶ ἄλλα ὑγρά κατορθώνεται ἡ σμίκρυνσις ἢ μεγέθυνσις τῶν βλεφάρων, τῶν βλεφαρίδων καὶ τῶν ὀφρῶν. Κατόπιν, διὰ τὴν τεχνητὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου, καθιερώθησαν ἡ μπελλαδόνα, ἡ ἀτροπίνη, διάφορα δξέα καὶ ἄλλοι δηλητηριώδεις πάντοτε χρωματισμοί. Ἐπὶ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὸ 1800, καθ' ἣν ἐπρεπε νὰ ῥιπτοῦνται αἱ τρίχες τῶν φυσικῶν ὀφρῶν, νὰ ἀντικαθίστανται δὲ αὗται διὰ ζωηροῦ μαύρου χρώματος. Αἱ αὐλαὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ Πέτρου τοῦ Μεγάλου διατήρησαν αὐστηρότατα τὴν μόδα τῶν τεχνητῶν ὀφρῶν.

Ἄλλὰ καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ πρόσωπον μιᾶς ἀριστοκράτιδος κινδυνεύει νὰ μεταβληθῇ εἰς παλέταν ζωγράφου, περιλαμβάνουσαν ὅλα τὰ εἶδη τῶν χρωμάτων, τὰ ὅποια μετὰ πολλὴν προσοχὴν καὶ τέχνην πρέπει νὰ σκορπισθοῦν εἰς ὅλον τὸ πρόσωπον, τὸν λαιμόν, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὄνυχας τῆς κομμωπρεπούς κυρίας. Τελευταίως μάλιστα, δηλαδὴ ἀπὸ πέρυσιν, ἐθεσπίσθη ἄλλο φρικασίδωμα διὰ τὸ

θέατρον, ἄλλο διὰ τὸν περίπατον, ἄλλο διὰ τὰ ταξίδια, ἄλλο διὰ τὰ λουτρά καὶ ἄλλο διὰ τοὺς... πεθασμένους.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν σήμερον αἱ ἀριστοκράτιδες μεταχειρίζονται μάσκαν, ἢ ὅποια, πυρακτουμένη μετὰ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα προξενεῖ δριμυτάτους πόνους, ἀλλ' ἀνακινίσει κυριολεκτικῶς τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου. Καὶ ἡλεκτρικὰ τοιαῦτα χειρόματα χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν χάριν τῶν χειρῶν.

— Μαλλιά καὶ περούκα.

Καὶ ἀφοῦ τελείως καὶ μετὰ ὅλην τὴν χάριν διὰ τῆς τέχνης παρασκευασθῇ τὸ ὠραῖον πρόσωπον, ἀνάγκη νὰ τὸ πλαισιώσῃ καταλλήλως καὶ ὠραία κόμη. Πλουσία, κυματοειδῆς ἢ κοντὴ, ξανθὴ, μαύρη ἢ καστανὴ, ἀναλόγως τῆς μόδας καὶ τοῦ γούστου κάθε αὐστηρᾶ: κοκέτας, πρέπει καὶ δι' αὐτὴν νὰ γίνουεν ἀρκεταὶ ἐργασίαι. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, παρατηροῦμεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ παραδέχονται, ὅτι μόνον τὸ ἀρχαῖον ἐλληνικὸν πένισμα προσέδιδε τὴν χάριν καὶ τὴν εὐμορφίαν, ποῦ ἐπιδιδώκει κάθε χαριτωμένη γυναικεία παράστασις. Ἄλλὰ καὶ οἱ σημερινοὶ χρονολογοὶ τῆς γυναικείας μόδας παραδέχονται, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας κάθε καλὸν καὶ κοκέτικον πένισμα βᾶσιν εἶχει τὸ ἀρχαῖον ἐλληνικὸν τοιοῦτον. Καὶ εἰς τὸν χρωματισμὸν τῆς κόμης ἐπεκράτησαν διάφοροι συνδυασμοὶ χρωμάτων, εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ὀπείων δὲν εἴλεψε πολλάκις καὶ κόνις... ποντικῶν ψημένων. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν Ρώμην, πρῶτην φορὰν ἐρχεται ὡς μόδα τὸ πούδρασμα τῶν μαλλίων, μετὰ τοῦδρα διαφόρων χρωμάτων. Κάτι τοιοῦτον καὶ πέρυσιν ἐδοκίμασθη εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν καὶ τὴν ἀμερικανικὴν ἀριστοκρατίαν, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθωθῇ νὰ ἐπιμνησθῇ.

Ἀπὸ τοῦ 1783 ἀρχίζει τὸ πούδρασμα τῶν μαλλίων μετὰ ἄσπρη πούδρα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν ἐπέστη, ὡστε ὁ Μερσίε ἐγραψεν, ὅτι μετὰ τὴν ποσότητα τοῦ ἄλευρου, τὸ ὅπολον ἐχρειάζετο διὰ τὴν ἡμερησίαν κατασκευὴν τῆς πούδρας τῆς ἀριστοκρατίας μίση καὶ μόνις μεγαλοπώλεως, ἦτο δυνατόν νὰ τραφῶσι δέκα χιλιάδες πτωχοί, στερούμενοι ἄρτου.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀναμειχθεῖσα ἡ χημεία, μᾶς ἔδωκεν ἀφθονον κόμην μετὰ ὅλας τὰς διαβαθμίσεις τοῦ μαύρου ἢ τοῦ ξανθοῦ, μετὰ τὸ ὅπολον αἱ κυρίαὶ ἐννοοῦν νὰ χρωματίζουεν τὰ μαλλιά των.

Μετὰ ταῦτα ἐρχεται ἡ μόδα τῆς περούκας. Ἡ Μαρία Στουαρ ἐφόρεσε τὴν ὠραιότεραν ἐξ ὅλων. «Ὅταν τὴν ἀπακεφάλισαν, γράφει ὁ ἱστορικός Σαπέρτα, τὸ περὶ τὴν λαίμητόμον συναχθέν ἄπειρον πλῆθος, λησμονήσαν τὴν συγκίνησιν ἐκ τοῦ τραγικοῦ ἀποκεφαλισμοῦ, ἐθαύμαζε τὴν πλουσίαν ξανθὴν κόμην, ἢ ὅποια, παρ' ὅλο τὸ αἰματωμένον τῆς, διετήρησε τὴν ὠραιότητά τῆς. καίτοι ἦτο ἀπλή καὶ μόνις περούκα». Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ περούκα ἐλάβεν διαστάσεις πολὺ μεγάλας, μία δὲ τοιαύτη τῆς Δουκίσσης τῆς Σάρτρης, διασωθεῖσα εἰς εὐρωπαϊκὸν μουσεῖον, παρουσιάζει διαφόρους παραστάσεις καὶ δέσμας κερασιῶν ἀπὸ μαλλιά. Ἄλλὰ καὶ σήμερον τὰ πρόσθετα μαλλιά εἰς τὴν γυναικείαν κόμμωσιν εἶναι εἰς μεγάλην χρῆσιν. Τὰ βλέπετε εἰς τὰς κυρίας καὶ τὰς δεσποινίδας, κατ' αὐτὰς μάλιστα ὁποῦτε ἀφθονα καὶ χαριτωμένα τὰ ἐκρέμασαν πλαγίως τῶν ὄμων των Ἐγνώσθη, ὅτι πέρυσιν εἰς τὴν Βιέννην αἱ ἀριστοκράτιδες εἰς διάστημα ἔτους ἐχρησιμοποίησαν διὰ τὸν στυλισμὸν τῆς κόμης των ὑπὲρ τὰς 200 χιλ. ὀκάδας μαλλιά διάφορα, τὰ ὅποια διαφοροτρόπως ἐπεξεργασθέντα ἐπωλήθησαν ἀντὶ ἑκατομμυρίων φράγκων. Αὐστηρὸς στατιστικὸς γράφος ὑπελόγησεν, ὅτι μετὰ τὴν ἀξίαν τῆς τεχνητῆς κόμης Βιεννέζας ἀριστοκράτιδες εἶναι δυνατόν ἡμερησίως νὰ συντηρῶνται δεκαπέντε πτωχοί... φαλακροί.

— Μύτη, στόμα κτλ.

Ἐπειτα ἐρχεται ἡ σειρά τῆς ἐπιδιορθώσεως τοῦ στόματος. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ μεγάλη καὶ πολυσύνθετος ἐργασία, ἀφοῦ εἶχει νὰ μᾶς δεῖξῃ τριανταφυλλένια χεῖλη καὶ μαργαριταρένια δοντάκια. Ὅταν πρὸ τριῶν ἐτῶν μία δολλαριοῦχος Ἀμερικανὴ ἀριστοκράτις παρετήρησεν εἰς τὸ Σιάμ, ὅτι αἱ Σιαμαῖαι γυναῖκες στολίζουεν τὰ δόντια τους μετὰ χρωματισμένα ψιλὰ μαγχιλία τῆς θαλάσσης, μόνις ἐγύρισεν εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην ἐφήρμοσε τὴν μόδα, καθ' ἣν αἱ ἀριστοκράτιδες τῆς Ἀμερικῆς, ἀνόμεσα εἰς τὰ γαλακτώδη δόντια τους, κολλοῦν σπινθηροβόλους στυλβαδάμαντας. Ἄν ἀκόμη ἡ μόδα δὲν ἐφθασεν μέχρις ἡμῶν, δὲν πιστεύω αἰτία νὰ εἶναι τὸ σπάνιον τῶν ἀδαμάντων, ἀφοῦ οἱ τεχνητοὶ τοιοῦτοι, ἐπίσης λαμπροὶ καὶ ὠραῖοι, δὲν λαίπουν.

Ὁ περιεργότερος τρόπος τῆς ἐπιδιορθώσεως τοῦ γυναικείου προσώπου εἶναι ἡ ριζικὴ μεταβολὴ τῆς μύτης Σήμερον εἰδικοί τεχνίται κατορθώνουεν ἀπὸ χονδροειδοῦς νὰ τὴν μεταβάλουεν εἰς λεπτήν, κομψήν, χαριτωμένην, τοῦ τύπου τῆς φημισμένης ἐλληνικῆς τοιαύτης. Τὸ σύγγραμμα τοῦ Ἀμποῦ «Ἡ μύτη τοῦ συμβολαιογράφου», μᾶς δίδει σαφῆ ἰδέαν ὅλων τούτων τῶν περὶ ἐπιδιορθώσεως τῆς μύτης ἐργασιῶν.

Ἄλλ' ὕστερον ἀπὸ τὸ ὠραῖον πρόσωπον, τὸ ὅποιον διὰ τῆς τέχνης θὰ ἀποκτήσῃ μία κυρία, παρατηρεῖ, ὅτι καὶ τὸ σῶμά τῆς τὸ ἄλλο δὲν εἶναι ἀναλόγως ὠραῖον. Τί θὰ γείνη λοιπόν; Οἱ ἠλεκτρικοὶ κορσέδες θὰ τῆς δώσουεν ἀνάστημα καὶ μεγαλεῖον, συμπρατεῦσης καὶ τῆς σσηδικῆς γυμναστικῆς.

Θὰ γίνῃ ἀνάγκη ἢ ἀριστοκράτις νὰ βγάλῃ τὸ γάντι τῆς. Καὶ ἂν τὸ χεῖρ τῆς ὀλοκλήρον, οἱ δάκτυλοί τῆς, τὰ νύχια τῆς, δὲν ἔχουεν τὴν ἀπαιτούμενην κομψότητα, τί θὰ γίνῃ; Θὰ προσκληθῶν εἰδικοί πρὸς τοῦτο ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι κατορθώνουεν τὴν ποθητὴν κομψοποίησιν. Τρεῖς χιλιάδες εἰς τὴν Βιέννην κάμουεν χρυσαῖς δουλειαῖς. Βιενναῖα αἰοιδὸς εἶχε τὴν γενναϊότητα ἐντὸς μηνός, μετὰ πολλὰς κόπους, νὰ σταθῇ νὰ τῆς βγάλουεν τὰ νύχια καὶ τῶν δύο χειρῶν τῆς, διὰ νὰ τῆς προσθέσουεν ἄλλα τῆς μόδας κομψότερα.

— Προσποιήσις εἰς ὅλα.

Καὶ ὅταν τελειώσουεν ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτυρικὰ παρασκευάσματα διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς γυναικείας τουαλέτας, ἀρχίζει ἔπειτα ἢ κατὰ τοὺς νόμους τῆς μόδας ταξιδεῖταις τῶν ἐπίπλων τῆς οἰκίας ἢ τοῦ μεγάρου, τὸ μόδατο βᾶδισμα, ὅλοι αἱ κατὰ τὴν μόδα ἀπαιτούμενα κινήσεις, ἀκόμη καὶ αἱ ὀμιλίαι καὶ τὸ χαμόγελο καὶ κάθε σημεῖον τῆς ζωῆς, τῆς παρασκευασθεῖσης κατὰ τὴν μόδα. Καὶ ἔτσι ὁ τεχνητὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅλον ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὴν Φύσιν, εἶναι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μία καθ' ὅλα μίμησις. Ἐν τούτοις θαυμάζεται, καμαρώνεται, ζηλεύεται, διότι εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἐτικέτας καὶ τοῦ συρμοῦ, εἶναι... ἀριστοκράτης.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κοντὰ στὸ ἀκρογιάλι, τὸ ἔρημο καὶ σιωπηλό, κάποιος νέος κάθεται. Ἐχει εἰς τὰ στήθη του τὴν ἀμφιβολίαν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν σκυθρωπότητα. Ἀποτείνεται πρὸς τὰ κύματα καὶ τὰ λέγει:

— Ὡ! σεῖς, παιδιὰ τοῦ πελάγου, ἐξηγήσατέ μου τὸ αἶνιγμα τῆς ζωῆς, τὸ θλιβερόν καὶ ἀρχαῖον αὐτὸ αἶνιγμα, ποῦ ἐδασάνισε τόσας κεφαλὰς. Εἰπέτε μου τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πόθεν ἔρχεται, ποῦ πηγαίνει, ποῖος κατοικεῖ ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ;

Τὰ κύματα ἐξηκολούθουεν τὸν αἰώνιον φλοῖσδόν των, ὁ ἄνεμος νὰ φυσᾷ, τὰ νέφη νὰ τρέχουεν εἰς τὸ στερέωμα καὶ οἱ ἀστέρες νὰ λάμπουεν εἰς τὸν οὐρανὸν ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι. Καὶ μόνον ὁ τρελλὸς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν περιμένει τὴν ἀπάντησίν των.

(Μετάφρασις)

● ὕμνος.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ ΜΑΣ

Την έντύπωσιν, την όποιαν παράγει έν σπίτε χωρίς παράθυρα και συνεπώς χωρίς φώς και άερα, κάμνει επίσης και έκείνο, εις τό όποιον δέν υπάρχουν βιβλία. Τά βιβλία είναι τό φώς και ό άηρ του πνεύματος. Άνοιγουςι νέους όριζοντας εις τους άναγνώστας των και τοίς άποκαλύπτουσι νέας καλλονάς. Τους μορφώνουν, τους θερμαίνουν και τους άνανεώνουν την ζωήν. Έκείνος, ό όποιος δέν αισθάνεται την άνάγκην νά άναγνώσθι, είναι ή τυφλός ή πνευματικώς νεκρός.

Υπάρχουν αίθουσαι πολυτελέσταται, πλήρεις άπό διάφορα bibelots και στολίδια κατά τό μάλλον ή ήττον καλαισθητικά, πλήρεις άνθέων και καντημάτων, άλλ' εις τας όποιας τό βλέμμα μάτην άναζητεί την παρηγορίαν ένός βιβλίου ή ένός περιοδικού. Ένίοτε βλέπει εις κάποιο βιβλίον, πολυτελώς δεδεμένον, άλλα τό βιβλίον αυτό, έρριμμένον μεταξύ ένός βάζου και ένός άγαλματίου, έχει καταπέσει εις την θέσιν άπλου κοσμηματος, χάρις εις τό δέσιμόν του. Όσον άφορᾷ δέ τά περιοδικά, μόνον περιοδικά του συρμού εύρίσκει τις έν άφθονίᾳ.

Άλλά παρά τας αίθουσας, όπου έλλείπει τελείως τό βιβλίον, υπάρχουν και έτεροι, εις τας όποιας τόυτο άφθονεί. Άλλ' έχει στείλει τους χειροτέρους του άντιπροσώπους: έργα μωρά, μυθιστορήματα έκφυλα, περιοδικά ήλίθια, δράματα έξεζητημένα.

Αί αίθουσαι αυτές δέν κάμνουν καλλιτέραν έντύπωσιν άπό έκείνας, εις τας όποιας τό δηλητηριώδες άνθρακικό όξύ άντικατέστησε τό υγιεινόν όξυγόνον και όπου αί δυσωδίαί διαδέχθησαν τά μύρα.

Άπαιτείται μεγάλη τέχνη εις την έκλογήν βιβλίων και συγγραφέων, καταλλήλων διά τας γυναικείας ψυχάς. Πολλοί οικογένειαί είναι δυστυχείς. Και την δυστυχίαν των ταύτην την όφελουσαν πλειστάκις εις τά δηλητηριασμένα βιβλία, τά όποια διαβάζουσι ή σύζυγος, ή μητέρα, ή άδελφή.

Προτού άναγνώσετε έν βιβλίον, βεβαιωθείτε προηγουμένως: περί της ήθικής και πνευματικής αξίας του συγγραφέως. Υπάρχουν συγγραφείς έκφυλοι, υπάρχουν συγγραφείς άνεμμένοι. Εις τας λεπτάς και εύαισθήτους ψυχάς τά έργα των έπιδρωσι θλιβερώς. Καταστρέφουν τό νευρικόν μας σύστημα, κατακαίωσι τό πνεύμα μας, κλονίζουσι τας πεποιθήσεις μας; και μάς κάμνουν νά μισώμεν, ένῶ καθήκόν μας είναι ή άγάπη.

Άφού έκλέξετε τά βιβλία σας, προσπαθήσατε νά τά διαβάξετε. Κλέψατε μίαν ὄραν άπό τας άλλας μεταίας άσχαλίας σας, και άπό τόν καθρέπτην σας αυτόν, διά νά διαβίστετε έν καλόν βιβλίον. Η ψυχική καλλονή, την όποιαν θά σάς έμφυσήσθι, είναι περισσότερο καταφανής άπό την καλλονήν, πού θά σάς δώσθι τό πινέλο και αί lotions εις τό πρόσωπον. Εις την βιβλιοθήκην σας πρέπει, έκτός των φιλολογικών έργων, νά υπάρχουν και σειρά βιβλίων πρακτικής όφελείας, π. χ. στοιχειά υγιεινής, οικιακή οικονομία, υγιεινή των βρεφών και των παιδων, πρόχειρος μαγειρική, πραγματεία περί των καθήκόντων της γυναικός κατά την κοσμηκήν ζωήν, μικρά τις έγκυκλοπαιδεία, έν λεξικόν.

Υπέρ πάντα ταύτα ός μη λείπη έν: τό Εύαγγέλιον. Και άλλοτε όμίλησα περί της χρησιμότητος αυτού εις την οικογένειαν και συνέστησα όπως κάθε μητέρα δίδη εις την κόρην ή την νύμφην της, μαζί με τά τόσα άλλα γαμήλια δώρα, και έν Εύαγγέλιον. Είναι τό καθ' αυτό βιβλίον της παρηγορίας και της ψυχικής τονώσεως. Και αυτού έχει πάντοτε άνάγκην μία σύζυγος, μία μητέρα...

ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Διά νά επαναφέρετε τά μαλλιά σας εις την πρό του θερούς καλήν αυτών κατάστασιν, χρησιμοποιήσατε τό έπόμενον εις έντριβός του τριχωτού μέρους της κεφαλής και εις την κόμην:

Huile d'amaude douce 110 gr.
Huile de romarin 32 gr.
Huile de canelle 32 σταγ.

Έάν τά μάτια σας έχουν κουρασθή άπό τό άπλετον φώς της έξοχής, φορέσατε χρωματιστάς ύέλους και πλύετε τά μάτια σας με Eau de rose, εις τό όποιον ρίπτετε μικράν ποσότητα βορικού.

ΙΑΝΘΗ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

Ο 18ος αλών.

Η έγκυκλοπαιδεία:

Όταν τά έθνη άρχίζουν νά διαφθείρουνται, οι άνθρωποι άρχίζουν νά χάνουν τόν πόθον του γάμου, όστις έχει μόνον φροντίδας δι' όσους δέν είναι εύαίσητοι πλέον εις τας τέψεις της άθωότητος. Άκούσατε τί λέγει ό Βάκων: Όταν ό πολιτισμός προαχθή εις σημείον πολύ προχωρημένον, όταν ό άνθρωπος έκνευρισθή, τότε οι άνδρες θά φεβούνται νά νυμφευθοῦν, και τοῦτο έξ αίτίας των οικονομικών δυσχερειών προς διατήρησιν της οικουγενείας».

Τό φιλοσοφικόν λεξικόν:

Τό διαζύγιον είναι προφανώς της ίδιας έποχής προς τόν γάμον. Πιστεύω ούχ ήττον, ότι ό γάμος είναι έβδομάδας τινάς άρχαιότερος του διαζυγίου. Διότι ή πρώτη έρις μεταξύ των συζύγων συμβαίνει δεκαπέντε ήμέρας μετά τόν γάμον, μετά ένα μήνα ό σύζυγος κτυπά την συμβίαν του και... χωρίζονται μετά έξ έβδομάδων συμβίωσιν».

Σκέψεις συζύγου:

Τό Εύαγγέλιον καταδικάζει τόν άπιστοῦντα σύζυγον. Έν τοῦτοις, ή κοινωνία φαίνεται πολύ έπιεικής προς αυτόν. Όταν ό σύζυγος με άπατᾷ οικοσιδύο φορές, όταν δίδη τά κοσμημάτά μου εις τας «φίλας μου», όταν με στερή τας περιποιήσεις, διά νά τας προσφέρη εις αυτάς, έχω δέν έχω οὔτε πρέπει νά παραπονεθῶ. Ο κόσμος είναι έπιεικής δι' αυτόν, διότι είναι ό «άνδρας». Άλλοίμονον όμως εις την γυναίκα αν κάμη και τό έν εκατοστόν των όσα έπιτρέπεται εις τόν σύζυγον. Θα καταδικασθῆ, θά προσβληθῆ, θά άτιμασθῆ.

Δέν ζητώ τίποτε άλλο, παρά ίσότητα καθήκόντων του άνδρός και της γυναικός, όταν είναι σύζυγοι. Όταν έπικρατήσθι τεῦτο, όταν και ό σύζυγος δεχθῆ τά καθήκοντα, τά όποια ή γυναίκα του έχει προς αυτόν, όταν της είναι πιστός κατά τρόπον άνομφίβολον, τότε οι γάμοι θά είναι άρμονικοί και διά τοῦτο εύτυχείς».

Ο Ρουσσώ:

Ό γάμος είναι ό γενικώτερος και μάλλον διαδεδεμένος δεσμός της κοινωνίας, άλλα διά τοῦτο πρέπει και νά ένώνη δι' ειλικρινείας τόν άνδρα προς την γυναίκα.

»Αν ήτο δυνατόν νά παρατείνη τις την εύτυχίαν του έρωτος και κατά τόν γάμον, ίδού ό έπίγειος παράδεισος».

»Αφήσατε τους μέλλοντας συζύγους νά άρμονισθώσιν. Η φυσική κλίσις ός έπιτελέσθι δι' αυτούς τόν κυριώτερον δεσμόν. Τά μάτια των, αί καρδιαί των πρέπει νά είναι δι' αυτούς ό πρώτιστος οδηγός, διότι τό πρώτον καθήκόν των είναι ν' άλληλοαγαπώνται, ή δέ συμπάθεια και άντιπάθεια δέν έξαρτάται άπό ήμάς αυτούς και της θελήσεώς μας. Τό καθήκον τοῦτο προϋποθέτει έν άλλο, όπερ είναι τό ν' άρχίσθι τις ν' άγαπᾷ προτού ένωθῆ. Αυτό είναι τό δικαίωμα της φύσεως. Όσον τό περιφρονούσι διά συνηθειών, κανόνων και συνθηκών άντιθέτων, όσον φροντίζουσι περισσότερον περί της φαινομενικής τάξεως, παρά περί της εύτυχίας έν τῷ γάμῳ, πληρώνουσι διά της δυστυχίας των την προτίμησιν ταύτην».

Γνώμαι της έποχής:

»Νυμφεύομεν τά κορίτσια μας προτού άκόμη γίνουν κάτι, ή τοῦλάχιστον δυνηθοῦν νά γίνουν. Ο σύζυγος είναι είδος δαμαστού, ό όποιος βασανίζει τό σώμα της γυναικός, κατεργάζεται τό πνεύμα της και άπολεπύνει την ψυχήν της.

»Οι έρωτευμένοι έμπορεί νά άγαπώνται προτού γνωρισθώσιν, άλλ' οι μέλλοντες νά νυμφευθώσιν πρέπει νά γνωρισθώσιν προτού νυμφευθοῦν.

»Άλλ' αν έγνωρίζοντο, θά ένυμφεύοντο όλοι;»

Επί τῆ έλπίδι.

Τό «Ασ' Όλα» ζητεί νά του έκμυστηρευθώμεν, θέλει νά διεισδύσθι εις τά μύχια της ψυχής μας, και νά μάθῃ τί σκεπτόμεθα, τί ποθοῦμεν. Άλλά διατί αυτή ή κοινωνική έρευνα; μήπως τό καλόν «Ασ' Όλα» θά παίξῃ τόν ρόλον προσηγορίας; (ή έποχή άκατάλληλος και τό έργον του θά είναι βαρῦ) ός τό έλπίζομεν! και με την συμπάθειαν, την όποιαν τρέφομεν προς αυτό, ός άνοιξομεν την καρδιά μας και ός τά ποῦμα κρυφά με τόν κ. Καριαλγή.

»Βλέπω, κ. Καριαλγή, ότι γνωρίζετε πώς τόν δημιουργεί ή φαντασία κάθε νεάνιδος τόν άναμενόμενον σύζυγον, άλλ' αυτά, καθώς λέγετε, τά ώραία ιδόλα, μένουν μόνον εις την φαντασίαν.

»Εδῶ θά όμιλήσωμεν σοβαρώς, σπουδαίως, χωρίς ρομαντισμούς. Άς επαντήσω λοιπόν εις τας έρωτήσεις σας, χωρίς νά σάς κουράζω, διότι και τόσαι άλλαι περιμένουν νά σάς έμπιστευθοῦν τους πόθους των. Σωματικώς; νά μη είναι κωντός και χονδρός. Πνευματικώς, νά είναι μωρός. Κοινωνικώς: αν δέν είναι άριστοκράτης, νά μη είναι και χωριάτης. Άπό άπόψεως χαρακτήρος: όταν είναι πνεύματος άνεπτυγμένον, θά τόν έκτιμήσω, και όταν έχῃ καλή καρδιά θά τόν συμπαθήσω, ώστε συμβιβάζομαι με οίονδήποτε χαρακτήρα έχοντα τά δύο αυτά προσόντα. Μεθ' όσης έμπιστοσύνης σάς ένεπιστεύθην, άγαπητέ Καριαλγή, τας σκέψεις μου, μετ' ίσης άναμένω τας συμβουλάς σας.

»Ακακία».

Και μία μικρούλα.

»Θέλις νά μάθης πώς όνειρεύομαι τόν μέλλοντα βασιλέα του άπεράντου βασιλείου της καρδιάς μου; Πρώτα νάχη γαλαζίους διαπεραστικούς όφθαλμούς, εύμορφο μουστάκι, καθαρούς όδόντας, μικρό στοματάκι και πρόσωπον μελαγχολικόν. Καλόν, εύγενή, με λεπτά αισθήματα, άνεπτυγμένον, όλίγον μουσικόν, όλίγον ποιητήν και άρκυτά ρομαντικόν. Νά μη έξαρτάται άπό την τσέπην του, άλλ' άπό την καρδιά του, νά μη έστιμᾷ τό χρῆμα και την καλλονήν, άφού και τά δύο είναι τόσον έφήμερα. Κάτι περισσότερον, πού θέλω άπό αυτόν, είναι νά έκτιμᾷ και ν' άγαπᾷ την γυναικοῦλά του άπό τά βάρη της καρδιάς του.

»Δέν πιστεύω νά είναι πολλά γιά μία μικρή Κεφαλονίτισσα, πού μόλις τώρα άνοιγεται δι' αυτήν τό μονοπάτι της ζωής.

»Αλίη».

Και άλλη ολιγαρκής.

»Πώς όνειρεύομαι, πώς θέλω, πώς ποθῶ, τόν σύζυγό μου; Τόν θέλω νά ζῆ γιά μένα, τρελλά νά μ' άγαπήσθι, σέ μένα νά εύρη την εύτυχίαν, πού ποθεί. Έγώ νά του είμαι έκείνη, πού θά πραγματοποιήσθι τά όνειρα και τά ιδανικά του. Άς μη είναι πλούσιος. Δέν θέλω χρήματα. Εύδαιμονία είναι στήν ήσυχη καρδιά. Τόν θέλω άνεπτυγμένον, νά μωρή νά συζητῆ δι' όλα τά ζητήματα και νά με οδηγῆ εις τόν δρόμον της ζωής, πού είναι γαμάτος άγκάθια. Νά έχῃ άπεριόριστη σ' έμένα έμπιστοσύνη καθώς και έχω σ' έκείνον. Αυτόν τόν άνδρα θά τόν άγαπήσω τόσον πολύ, πού θά μου φαίνεται Θεός—και ός μη είναι πολύ ώρατος διά τους άλλους.—Και ή καρδιά μου θά είναι γαμάτη αυταπάρησιν δι' αυτόν.

»Νίτσα».

Λακωνικώτατα.

»Μ' έρωτάτε ποίος είναι δι' έμέ ό ιδανικός σύζυγος. Σάς λέγω λοιπόν, ότι θέλω νά είναι καλός, ξυπτός, μορφωμένος. Τίποτε περισσότερον.

»Δεσποινίς Μαλ.».

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 54

Είς τὸ θυλάκιον τοῦ ξαναφορίου του εἶχε θέσει καὶ τὴν 'Ιλιάδα. Μὲ τὴν συνοδείαν δὲ αὐτὴν παρουσιάσθη πρὸ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λεσπερᾶ.

— Ἐμαθα, εἶπεν εἰς τὸν πρῶτον ὑπηρετήν, τὸν ὁποῖον συνήντησεν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Βαλερία ἔπαθεν ὑποτροπὴν τῆς νόσου της καὶ ὅτι τὴν θεωροῦν ἀποφασισμένην... Ἐρχομαι νὰ προσφέρω τὰς περιποιήσεις μου...

Ὁ ὑπηρετὴς παρ' ὀλίγον νὰ γελάσῃ. Ἄλλως τε, εἶχε καὶ λόγον. Ἐν τούτοις τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος ἐν ἐπέτρεπεν ἀστεϊσμούς. Ἡ Βαλερία δὲ ἦτο πολὺ ἀγαπητὴ ἀπ' ὅλους, ὥστε θὰ ἦτο γελοία παρομοία στάσις.

Ἡρόκωθη λοιπὸν ὁ ὑπηρετὴς ν' ἀπαντήσῃ:

— Εἶναι πολὺ ἀργά, Μαρι-Ἀδέλ.

— Τί συνέβη λοιπόν;

— Ὁ ἰατρὸς εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἄναμένει ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν τὸν θάνατόν της.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ ἔοχε κάποιον σπασμόν ἀνεστέναξεν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ἐσκέπτετο μόνον τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν βοθειᾶν θλίψιν, ποῦ θὰ ἦσθάνετο, ἂν ἡ εἶδησις ἦτο ἀληθής.

— Εἴμπορῶ νὰ συνομιλήσω μὲ τὸν συνάδελφόν μου;

— Τὸν συνάδελφόν σας;

— Θέλω νὰ εἰπῶ: μὲ τὸν ἰατρόν, ἀπήντησεν ὁ μάγος, ὅστις ἤρυσθρασεν ὀλίγον.

— Δὲν θ' ἀναλάβω ποτὲ ἐγὼ νὰ σᾶς ὀδηγήσω. Ὁ κύριος Λεσπερᾶ διὰ τὴν τύλμην μου αὐτὴν θὰ μ' ἔδιωχνε παρευθὺς.

— Τότε λάβε τὸν κόπον νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν ἰατρόν καὶ τὴν κυρίαν τοῦ Ἰουλίου Γκρανδιέ.

Ὁ ὑπηρετὴς ἔσπευσεν. Εὔρε τὴν Ζερμαῖν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βαλερίας μὲ τὸν Λεσπερᾶ, τὴν Λουίζαν καὶ τὸν ἰατρόν. Ὁ τελευταῖος οὗτος πρὸ στιγμῆς τοῖς ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ ἀσθενὴς δὲν θὰ διήρχετο τὴν νύκτα. Ἡ Ζερμαῖν ἐξαλλος ἐγόγγυζεν, ἐρριμένη ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρον. Καὶ ἡ Λουίζα ἔκλαιεν, ἡ δὲ θλίψις της ἐξεδηλοῦτο μὲ σωρείαν λόγων, τοὺς ὁποῖους ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἰατρόν.

— Ὡστε δὲν ὑπάρχει λοιπὸν οὐδεμία ἐλπίς σωτηρίας; Εἰς τὸσον νεαρὰν ἡλικίαν! ἐν πλήρει ἀκμῇ καὶ ὠραιότητι! Ἡ Βαλερία, ἡ τὸσον ἰσχυρά, ἡ τὸσον εὐτυχὴς θ' ἀπέθνησκεν! Οὐδὲν λοιπὸν ἔμεινε πρὸς ἀπόπειραν! Ἡ ἰατρικὴ ἀπεδεικνύετο ἀνεπαρκής! Οὐδὲν εὗρισκε φάρμακον; οὐδὲν ἀντιδραστικόν; τί δυστυχία!

Ἡ Λουίζα ἐπεδείκνυε βαθυτάτην θλίψιν.

Ἡ Βαλερία, μὲ διακεκομμένην καὶ βαρεῖαν ἀναπνοήν, εἶχε χάσει ἐκ νέου τὰς αἰσθήσεις. Μάτην ἡ Ζερμαῖν τὴν ἐθώπευε, τὴν ἐνηγκαλίζετο, τὴν ἀνεκάλει... Μάτην ἡ Λουίζα τῆς ἀπηύθυνε γλυκὰ λόγια, ἀπὸ πολλοῦ λησμονημένα... Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔφθανον μέχρι τοῦ πνεύματος τῆς ἀσθενούς, τὸ ὁποῖον ἔμενε κλειστόν, παντοτεινὰ ἀναμφιβόλως...

Ὁ ὑπηρετὴς ἔκαμε σημεῖον πρὸς τὴν Ζερμαῖν, ἥτις ἐπλησίασε.

— Κυρία, κάτω εἶναι ὁ μάγος Μαρι-Ἀδέλ, ὁ ὁποῖος δισχυρίζεται, ὅτι θέλει νὰ θεραπεύσῃ τὴν δυστυχὴ δεσποινίδα...

Ὁμίλει χαμηλά, ἐν τούτοις ὁ Λεσπερᾶ ἤκουσε.

— Τί; ὁ μάγος; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐδῶ σὲ τέτοια στιγμή;

— Πατέρα μου!... ἦλθε μὲ καλὰς προθέσεις.

Ὁ ἰατρὸς ἐπενέβη:

— Τί εἶναι; πρόκειται διὰ τὸν Μαρι-Ἀδέλ;

— Μάλιστα.

— Τί θέλει;

— Νὰ ὀμιλήσῃ μὲ σᾶς, κύριε ἰατρέ, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρετὴς.

Ὁ ἰατρὸς ἐδίστασεν ἐν δευτερόλεπτον ἔπειτα, ὑψῶν τοὺς ὤμους καὶ ἀφοῦ ἔρριψεν ἐν τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν ἀσθενή, εἶπε:

— Δὲν ξεύρει κανεὶς... Δὲν ἔχομεν, φεῦ! τίποτε νὰ χάσωμεν.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπηρετήν,

— Εἰπέ του, εἶπεν, ὅτι καταβαίνω παρευθὺς.

— Ἰατρέ, λέγει ὁ Λεσπερᾶ, μὴ σκεφθῆτε κἂν νὰ μιλήσετε μὲ αὐτὸν τὸν ἀγύρτην.

— Καὶ διατί;

— Οὐδέποτε εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον θὰ ἐπιτρέψω νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Ἐννοήσατε; οὐδέποτε!

— Πατέρα, λέγει ἡ Ζερμαῖν, ἡ Βαλερία εἶχε διὰ τὸν Μαρι-Ἀδέλ ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ὅπως ἰδιαιτέραν... Αὐτὸ ἴσως κάμνει καὶ τὸν μάγον νὰ ἔλθῃ ἔως ἐδῶ...

— Οὐδέποτε, οὐδέποτε! ἐπανελάμβανεν ὁ Λεσπερᾶ μὲ λύσαν.

Ὁ ἰατρὸς ὑψωσε τὸ μέτωπον καὶ εἶπε μὲ τόνον ἀξιοπροσπῆ καὶ ψυχρόν:

— Κύριε, εἶμαι ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος δικαιούμαι νὰ ἀποφασίσω.

Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει, παρὰ μία θέλησις, ἡ ἰδική μου, καὶ μάθετε, ὅτι τὰ πάντα θεωρῶ καλὰ, ὅσα τείνουν νὰ σώσουν τὴν ἀγωνιῶσαν ἀσθενή.

Ὁ Λεσπερᾶ ἔσφιγγε τοὺς γρόνθους.

— Ἐνας μάγος, ἓνας τσαρλατάνος, ἓνας τρελλός!

Ἡ Ζερμαῖν ἔσφιγγε τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ

— Μάλιστα, ἰατρέ, πηγαίνετε, πηγαίνετε γρήγορα. Σώσατέ την, σώσατε τὴν καλὴν μου θείαν. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ Θεὸς στέλλει τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν σὲ μᾶς.

Ὁ ἰατρὸς ἐξῆλθε. Μόλις ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ δωμάτιον, ὁ Λεσπερᾶ ὤρμησε πρὸ τῆς θύρας καὶ μὲ ἔκφρασιν, εἰς τὴν ἑποῖαν ἀνεμιγνύετο ὁ τρόμος καὶ ἡ δριγῆ,

— Δὲν θὰ εἰσέλθῃ, ἐφώνησε καὶ ἔσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς ἄνθρωπος, ποῦ ἔλαβε σταθερὰν ἀπόφασιν.

Ἡ Ζερμαῖν καὶ ἡ Λουίζα τὸν παρειήρουν μετ' ἐκπλήξεως.

Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ Λεσπερᾶ ὑπεστήριζε τὰς γνώμας του μετὰ τόσης ἐπιμονῆς πείσμονος. Τόσον δὲ ἄλλοτε συνεκρατεῖτο, τόσον προσεπάθει μετὰ φροντίδος νὰ ὑποκρύπτῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰ σχέδιά του, ὥστε ἐν τῇ ἐκπλήξει των ἐνυπῆρχε καὶ ἀγωνία τις.

Ἐν τούτοις ὁ ἰατρὸς κατέβη.

Ὁ Μαρι-Ἀδέλ περιέμενεν εἰς τὴν οὐλήν. Ἡρεμώτατος ὁ γέρον, σχεδὸν ἐν βεβαιότητι τὸν ἀνέμενεν. Εἶχεν ἀποθέσει παρὰ τοὺς πόδας του τὸ κλωβίον, ὅπου ἦσαν κλειστοὶ ὁ Νέκων, ἡ Θέμις καὶ ὁ Βούδας. Ὅταν δὲ ὁ μάγος εἶδε τὸν ἰατρόν νὰ πλησιάζῃ, ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς αὐτόν.

— Κύριε, τῷ εἶπε, σᾶς ἐξήγησαν τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεώς μου;

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐξετάσετε τὴν δεσποινίδα Βαλερίαν;

— Νὰ τὴν ἐξετάσω, μάλιστα, καὶ νὰ ἐνώσω τὴν πειρᾶν μου μὲ τὴν ἰδικὴν σας, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε.

— Ἐπιμένω νὰ τὴν σώσω. Πολὺ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρουν τὰ μέσα. Ἐν τούτοις εἶσθε ἀρκετὰ εὐφυῆς, ὥστε νὰ μὴ ἔχετε ἐλπίδας εἰς τὰ ζῶα αὐτά. Γνωρίζω περὶ ὑμῶν, ὅτι ἐπετύχετε θεραπείας, αἱ ὁποῖαι θὰ περιεποιούν τιμὴν καὶ εἰς ἀληθῆ ἰατρόν. Ὅταν ἀπευθύνεσθε πρὸς ἀπλοῖκοὺς ἀνθρώπους, ἐννοῶ, ὅτι θέλετε νὰ καταπλήξετε τὸ πνεῦμά των μὲ τὰ φανταστικά αὐτὰ μέσα. Ἀλλὰ σήμερον εὗρισκεσθε εἰς περιβάλλον ἀνεπτυγμένον, τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ μάγια σας: τοῦναντίον μάλιστα, τὰ μάγια σας αὐτὰ θὰ ὑποβιάσουν τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποῖαν δυνατὸν νὰ ἔχουν πρὸς ὑμᾶς.

— Πρόπει νὰ μὲ δεχθῶν μὲ τὰ ζῶα αὐτά, κύριε.

— Ὡστε τόσον πολὺ ἐπιμένετε;

— Εἰς αὐτὰ ὀφείλω ὅτι εἶμαι. Αὐτὰ ἀποτελοῦν δι' ἐμὲ τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεώς μου.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὗρισκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκασιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἥτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1149.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΩΣΗΦΑΚΗΣ ΓΙΑΛΔΙΖΔΖΟΓΛΟΥΣ

Ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ τρέλλα.

Ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ τρέλλα εἶναι ἀδελφαί. Αὐτὸ βεβαίως τοῦλάχιστον ἐπιστήμονες διεθνούς ἀξίας καὶ ἐπὶ πειραμάτων καὶ παρατηρήσεων ἀψευδῶν. Ἐπ' ἐσχάτων εἰδικὸς τις ἐπιστήμων κατήρτισε πλήρη διαβάθμωσιν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἡ διαβάθμωσις αὕτη εἶναι ἀρκετὰ περίεργος. Κατ' αὐτήν, εἰς δύο συναφεῖς βαθμίδας εὐρίσκονται ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ τρέλλα. Κατὰ τὸν σοφὸν τοῦτον, προτοῦ φθάσωμεν εἰς τὸν ἀληθῶς μεγαλοφυᾶ ἄνθρωπον, εὐρίσκωμεν μίαν διάμεσον τάξιν ἀνθρώπων, ἣτις ἔχει προικισθῆ με πολλὴν πρωτοτυπία, ἐνίοτε εἰς βαθμὸν λίαν ἀνησυχητικόν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μικροὶ μεγαλοφυεῖς. Μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκονται καὶ πρόσωπα μὲ παρὰ φύσιν διαπλασμένα ὄργανα. Αἴφνης μὲ σιαγόνας στενάς, μὲ οὐρανίσκον ὑψωμένον κ. τ. τ., παριστώσι δὲ ἀψευδῆ τὰ σημεῖα τῆς ἐκφυλισμοῦ.

Εἰς τὴν ἀνωτέραν ταύτην βαθμίδα ὑπάρχουν μεγαλοφυεῖς ἢ ἀνισόρροποι ἄνθρωποι, οἵτινες εἴτε εἶναι καθ' ὅλα πνευματώδεις, ἔχοντες ὅμως κάποιαν ἰδιαιτέραν τρέλλαν, εἴτε τὸ ἀντιστρόφον, εἶναι καθ' ὅλα τρελλοί, ἀλλ' εἰς ἓν σημεῖον εἶναι μεγαλοφυεῖς.

Ἐπὶ τῆς τρέλλας, ὅστις, καίτοι ἦτο ἐπικίνδυνος τρελλός, μὲν ταῦτα ἦτο κάλλιστος ναυπηγὸς καὶ ἐφευρέτης νέων σχεδίων πλοίων. Ἐξ ἄλλου πολλοὶ δραματικοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ ἦσαν καθ' αὐτὸ τρελλοὶ εἰς τὸν βίον των, ἐξαιρέσει τῶν στιγμῶν, καθ' ἃς ἐξήσκουν τὴν ποίησιν. Ἄλλ' οἱ τοιοῦτοι ἐγέννησαν ἀριστουργήματα.

Κατὰ τὸν ἴδιον σοφόν, δὲν ὑπάρχει μεγαλοφυΐα, ὅστις νὰ μὴ ἔχη εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του κάποιον χάσμα, τὸ ὅποιον καὶ νὰ μὴ ἐκδηλοῦται διὰ τινος ἐκμετρικῆς συνηθείας ἢ ἰδιοτροπίας.

Μέγας δραματικὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῆ ἂν δὲν εἶχε ἐπὶ τῆς τραπέζης του δώδεκα ὠραία μῆλα. Ἐτερος περιεφέρετο ἀσκηπῆς, σείων νευρικῶς τὸν πῖλον του. Ρήτωρ τις δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ τοὺς λόγους του, ἂν δὲν εἶχε τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου του τελείως ἀνοικτὰ καὶ κατὰ τὸ μεγαλειότερον ψῦχος, ἐνῶ πάλιν διετῆρει τὴν κεφαλὴν καλυμμένην μὲ πυκνοτάτην γούναν.

Ἄλλὰ μήπως πολλοὶ μεγαλοφυεῖς δὲν ἀπέθανον τρελλοί;

Ἐξάπαντος ὁ σοφὸς ἔχει δίκαιον. Ἡ τρέλλα καὶ ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι ἀδελφαί. Ἄλλὰ ἀδελφαί πολὺ ἐπικίνδυναι, διότι εἶναι ἀκριβῶς... πολὺ ἀγαπημένα.

Ἡ γονιμότης τῶν μικροβίων.

Ἡ ἐπιστήμη διεπίστωσεν, ὅτι εἶδη τινὰ μικροβίων ἢ βακτηρίων ἀναπαράγονται κατὰ 5 ἑκατομύρια εἰς πᾶσαν ὥραν. Ἐξ αὐτοῦ ἐξηγεῖται ἡ κλιμακώδης ἐπενέργειά των ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ, ὅστις, μένον ἄνευ ἐπιστημονικῆς βοήθειας, κάμπτεται.

Ἰδιοτροπία καλλιτέχνου.

Διάσημος ζωγράφος τοῦ μεσαιῶνος ἦτο ἀρκετὰ ἰδιοτροπὸς καὶ περίεργος χαρακτήρ.

Μίαν φορὰν κάποιος πλούσιος τοῦ παρήγγειλε νὰ ζωγραφίσῃ θερησκευτικῆς ὑποθέσεως εἰκόνα. Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσε καὶ παρουσιάσθη εἰς ἐκεῖνον, ποῦ τὴν παρήγγειλε.

— Θὰ μοῦ δώσετε δι' αὐτήν 70 δουκάτα, εἶπεν ὁ ζωγράφος.

— Μόνον 50 δίδω, ἀπήντησεν ὁ πλούσιος.

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ ζωγράφος· ἀλλ' ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ εἰκὼν τιμᾶται 200 δουκάτα.

Ὁ πλούσιος ἀτέβη εἰς τὰ 80 δουκάτα, ἀλλὰ καὶ ὁ ζωγράφος ἀνεβίβασεν τὴν τιμὴν τῆς εἰκόνας εἰς 240 δουκάτα.

— Ἄν δὲν τὰ δώσετε ἀσυζητηταί, ἡ εἰκὼν θὰ ὑπερτιμηθῇ 300 δουκάτα.

Ὁ πλούσιος ὑπέκυψε καὶ ἡ εἰκὼν ἐπωλήθη 240 δουκάτα.

Μὲ τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ φθινοπώρου, ὡς φύλλον, τὸ ὅποιον ἀπέσπασεν ὁ βορρᾶς, ἐξήρπαγῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν ὀδυνηρῶς καὶ αἰφνιδίως, ἐν ἡλικίᾳ μόλις 37 ἐτῶν, ὁ Ἰωσήφης Γεωργίουδης Ἰωσήφης Γεωργίουδης. Ὁ θάνατός του, ἀποστερῶν τὴν οἰκογένειάν του πολυτίμου αὐτῆς μέλους, τὸν ἐμπορικὸν κόσμον εὐφῆμως καὶ ἐπωφελῶς δρῶντος ἀνδρὸς καὶ τὴν κοινωνίαν μας συμπαθοῦς φυσιολογίας, ἠκούσθη μὲ πολλὴν θλίψιν παρ' ὅλων, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον ὑπῆρξεν ἀκαριαίως καὶ ἀδόκητος. Ὁ μεταστάς, γόνος εὐγενῆς πατριαρχικοῦ οἴκου, κατήγετο ἐκ Κερμίρας τοῦ Καϊσερι, κατέχων δὲ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ διαπρεπῆ θέσιν, οὐδέποτε ἐπαύσατο πρόθυμον παρέχων ἑαυτὸν πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ὠφέλιμον ἔργον. Κοσμούμενος δὲ ἀπὸ πλείστας ἀρετάς, ἐξετιμᾶτο ὅλως ἰδιαιτέρως παρὰ πάντων, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν.

Εἰς τὴν τεθλιμμένην οἰκογένειαν τοῦ μεταστάτος καὶ τοὺς θρηνοῦντας τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρὸς, ἀπευθύνομεν εἰλικρινῆ συλλυπητήρια μετὰ τῶν θερμότερων ὑπὲρ αἰωνίας μνήμης τοῦ ἀοιδίμου εὐχῶν μας.

Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάτος ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλουσα τὸ Σάββατον ἐν Καδήκιοι, προσεβόχοντος τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Καδήκιοι κ. Γρηγορίου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ ἐπισκόπου καὶ ἀπαντος τοῦ κλήρου τῶν δύο ἐνοριακῶν γαῶν. Μετὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ὁ νεκρὸς, ἀποτεθεὶς ἐπὶ ἀτμοπλοίου, τιμῆς ἑνεκα διατεθέντος ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, μετεφέρθη εἰς Σαμάτια καὶ ἐσείθεν εἰς Βαλουκλή, ἐνθα καὶ ἐτάφη ἐν τῷ αὐτόθι οἰκογενειακῷ κοιμητηρίῳ. Ἐπικηδεῖον ἐξεφώνησεν ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Λεύκης κ. Κωνσταντῖνος Μεγγρέλης, ἐπιτάφιον δὲ λίαν συγκινητικὸν ὁ συμπαθὴς δικηγόρος κ. Γ. Εὐτυχίδης. Πολυάριθμοι καὶ βαρῦτοι στέφανοι κατετέθησαν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ: ὑπὸ τῆς σιζύγου τοῦ μακαρίτου, ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του, ὑπὸ τῆς οἰκογενεῖας Καρασούλη, ὑπὸ τῶν οἰκογενειῶν Μηνᾶ Ἰορδανίδου, Γ. Διαμάντογλου, Β. Φιλιππίδου, Τσομπάνογλου, Π. Κορωνάκη, ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ γραφείου, τοῦ ἀτμομόλου, ὑπὸ τῆς οἰκογενεῖας Γ. Εὐτυχίδου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καραμάνογλου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Σουμαλίδου, τοῦ κ. Χαρ. Ἀντωνιάδου, τῆς κοινότητος Καδήκιοι τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀλεύρων καὶ ἄλλων. Αἱ οἰκογενεαὶ Χατζῆ Ἰωσήφ Καρακάσογλου καὶ Ἰωάννου Ἐμπερίογλου προσέφερον ἀνά 100 γρόσια καὶ ἡ οἰκογένεια Ἀντωνίου Ἀθανασιάδου, καθηγητοῦ, 54 γρόσια εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Συναίου τῆς Ἀγ. Τριάδος ἀντὶ καταθέσεως στεφάνου ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ μακαρίτου.

Lozion Ορεό

Εἰδικὸν δι' ἐντριβᾶς (frictions) καὶ μασάζεις (massages). Καταπραΰνει τὰ νεῦρα, ἀπαλύγει τὸ δέριμα, ἀναζωογονεῖ τὸ σῶμα.

Πωλεῖται ἐν Βαλουκ-παζάρ τοῦ Σταμπούλ, ἐν τῷ Φαρμακείῳ Ζ. Δ. Ὁραιοπούλου.

Μαθήματα ζωγραφικῆς. — Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Ἡλιάδου, ἣτις, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διατρίψασα ἐν Μονάχῳ, ἐπεράτωσεν εἰς τὰς αὐτόθι εἰδικὰς σχολὰς τὰς καλλιτεχνικὰς αὐτῆς σπουδὰς, ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου ἤρχισεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐν Μπέγιογλου Συλλόγου «Ἐρμού» παραδίδουσα μαθήματα εἰς μνητέας καὶ μαθητριάς κατὰ ἰδιαιτέρας ἡμέρας καὶ ὥρας. Διατρέφομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι οἱ φιλοτέχνοι τῆς πόλεώς μας θὰ σπεύσωσι νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ παρακολουθήσωσι τὰ μαθήματα ταῦτα, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον τὰ διδάκτρα εἶναι μέτρια καὶ προσιτὰ εἰς πάντας καὶ πάσας. Δι' ἰδιαιτέρας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν Σύλλογον «Ἐρμῆ» κατὰ Δευτέραν, Παρασκευὴν καὶ Σάββατον.

Συγχαρητήρια. — Πρὸς τὸ εὐάρμοστον καὶ εὐτυχὲς ζεῦγος τῶν νεονύμφων κ. Λαωνίδου Κυριακίδου, ἰδιοκτῆτου τοῦ μεγάλου ἐν Μπέγιογλου παντοπωλείου «Ἐρμῆ», καὶ τῆς ἐπιχαρίτου δεσποινίδος Ἰσμήνης Ἀρσενάκη, ἐκφράζω τὰ ἐγκαρδιώτερα μου συγχαρητήρια. — Δημ. Μ. Μελισσόπουλος.

Αἱ ἐσπερίδες τῆς Ἀδελφ. «Προόδου». — Πανηγυρικωτάτη καθ' ὅλα ἔγινεν ἡ ἐναρξὶς τῶν οἰκογενειακῶν ἐσπερίδων τῆς Φιλσεπ. Ἀδελφ. «Προόδου» τῶν Ταταούλων τὴν Κυριακὴν. Μέσα εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ἢ ἐκτροφώτιστον αἴθουσαν τοῦ κατὰ στήματος τῆς Ἀδελφότητος προσῆλθεν ἐκλεκτὸς κόσμος ἐκ Ταταούλων καὶ τοῦ Μπέγιογλου, ὁ ῥέκτης ἀστυνομικὸς διοικητὴς Ταταούλων Μερμέτ Ἀλῆ βέης, μέλη τῆς ἐν Ταταούλοις ἐπιτροπῆς τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ ἄλλοι. Ἡ ὑπὸ τὸν κ. Ἀμυρᾶν μανδολινάτα τοῦ Συλλόγου «Ἀμφίων», ἐν μέσῳ παταγωδῶν χειροκρατημάτων ἀνέκρουσε τὸν ὕμνον τοῦ Σαντόγματος, μεθ' ὃν ὠραιότατα διεξήχθη τὸ λοιπὸν πλούσιον πρόγραμμα, μὲ προβολὴν θαυμασίων κινηματογραφικῶν ταινιῶν καὶ ποικίλα μουσικὰ τεμάχια τοῦ «Ἀμφίονος». Ἐν τέλει πάντες συνεχάρησαν τὸν δραστήριον πρόεδρον τῆς «Προόδου» κ. Ἄντ. Χαλμιόπουλον καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ προεδρείου διὰ τὴν ζηλευτὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐσπερίδος.

Ποδοσφαιρικὸς Σύλλογος «Ἀστήρ». — Ὁ γίωστόν, κατὰ τὴν περυσινήν περίοδον ὁ «Ἀστήρ» ἀνεδείχθη πρῶτος μετὰ τῶν λοιπῶν ποδοσφαιρικῶν συλλόγων τῆς πόλεώς μας. Τοιοῦτόν τι προβλέπεται καὶ κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον. Ἀνεφέρθη ἤδη τὰς τελευταίας ἐπιτυχίας τοῦ «Ἀστέρος». Τὴν π. πάλιν Κυριακὴν ὁ ἐν Μπέγιογλου Ποδοσφαιρικὸς Σύλλογος «Ἀρης», παρὰ τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν περυσινήν περίοδον ὁ «Ἀστήρ» ἀπέσπασεν ἀγρυροῦν μετὰλλιον νίκης, ἐπρότεινε ν' ἀγωνισθῆ μετὰ τὴν δευτέραν ὀμάδα τοῦ «Ἀστέρος», ὅστις καὶ ἐδέχθη. Ὁ «Ἀρης» λοιπὸν κατήρτισεν ἰσχυρὰν ὀμάδα, συμπεριλαβὼν — συγκαταθέσει τοῦ «Ἀστέρος» — τρεῖς παίκτας ἄλλων σωματείων. Ὁ ἀγὼν διεξήχθη ἐν Ταταούλοις ἐν μέσῳ πλείστου κόσμου. Ὁ «Ἀστήρ» ἐνίκησε καὶ πάλιν μὲ δύο τέρματα ἐναντὶ οὐδενός. Εἶγε εἰς τὸν «Ἀστέρα» καὶ τοὺς λαμπροὺς του παίκτας. — Φίλαθος.

Ἐκκαθάρισις «Ἀμοιβαίας». — Ἐπιχειμένης προσαχῶς ἐν Ἀθήναις τῆς ὀριστικῆς διανομῆς εἰς τοὺς μετόχους τῆς «Ἀμοιβαίας» τοῦ ὑπολοίπου τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας, δύναται οἱ ἐνταῦθα μέτοχοι ὡς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ν' ἀπευθύνωνται πρὸς εἰσπραξίν τοῦ λαβεῖν αὐτῶν ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ πρὸς τὸν αὐτόθι κ. Ν. Σ. Εὐτυχίδην (Athènes, Poste Restante).

Κινηματογράφοι. — Κοσμογράφος (πρόην Ἰπποδρόμιον). Πάντοτε ὠραῖαι καὶ ἐπικαιροὶ ταινίαι. Ἀερισμός, φωτισμός ἀπλετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλου αἰθούσης του τὸν καθιστῶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἴσοδος μόνον μὲ 60 παρ.

Σαντράλ (Σιτὲ Συρί). Ὁραῖαι καὶ ποικίλαι ταινίαι μὲ τοὺς καλλιτέρους τῆς Εὐρώπης καλλιτέχνους. Μουσικὴ ἐκλεκτὴ καὶ ἄλλα εὐχάριστα τὸν καθιστῶσι κέντρον καθ' ὅλα τερπικόν.

Προόδου (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἐσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτροφώτιστον καὶ καλῶς ἀερισθῆσάν αἰθουσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ πρῶτης τάξεως κυλιεῖον τὸν καθιστῶσι μοναδικὸν τῶν Ταταυλιανῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτὴ μανδολινάτα.

Αὐτοθεραπεία.

— Τὰ ἔμαθες; ὁ ἰατρός Κ. ἀπέθανε.
— Τὸν κοῦμένο! θὰ ἐπεχείρησε νὰ θεραπευθῆ
μόνος του.

Παραγγελία.

— Θέλω ἓνα ζευγάρι παντοῦφλες στὸ πόδι μου
μὲ πολὺ γερὸ τακοῦνι
— Πῶς; ἡ κυρία θὰ κάμῃ ἐκδρομὸς μὲ τῆς παν-
τοῦφλες;
— Ὅχι! θὰ τῆς χρησιμοποιήσω γιὰ τὸν ἀἰδρα μου.

Ἄλλοτε καὶ τώρα.

— Ἄλλοτε ἐτρελλαινέσο γιὰ μένα ἀπ' τὸν ἔρωτα.
— Καὶ τώρα ποιὸς σοῦ εἶπε ποῦ δὲν μὲ ξετρέλ-
λανες ἀπ' τὴν γλώσσά σου;

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΕΛΚΥΣΤΗΡΑ

Ὁ κύριος Δημήτριος, 55 ἐτῶν.
Ἡ δεσποινὶς Εὐτέρπη, 20 ἐτῶν.

(Εἰσέρχονται εἰς τὸν ἀνελκυστήρα).

Δημήτριος.— Δεσποινίς, εἰς ποῖον πάτωμα θέλετε
ν' ἀναβῆτε;

Εὐτέρπη.— Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Δημήτριος.— Περιέργον! καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω.
Μήπως πηγαίνετε εἰς τὴν οἰκογενεῖαν Μετρίδου;

Εὐτέρπη.— Μάλιστα, καὶ σεῖς ἐπίσης;

Δημήτριος.— Βεβαίως, πηγαίνω ν' ἀνταμώσω τὴν
γυναῖκά μου καὶ τὸ παιδί μου.

Εὐτέρπη.— Καὶ ἐγὼ τὴν μητέρα μου.

Δημήτριος.— Ἴδού, ὅτι δὲν θὰ λάβωμεν ἀνάγκην
νὰ μᾶς συστήσῃ, δεσποινίς, ἀφοῦ ἐγνωρίσθημεν
ἀπὸ πρῖν.

Εὐτέρπη.— Ἐχετε δίκαιον, αὐτὸ ἦτο ἀπρόοπτον
ἀλλὰ δὲν νομίζετε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνελκυστήρ δὲν
ἀναβαίνει ὅπως πρῖν;

Δημήτριος.— Ἐχετε δίκαιον. Μπᾶ! ἐσταμάτησε.
Καὶ εὐρισκόμεθα μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς κρεμα-
σμένοι (προσπαθεῖ νὰ κάμῃ νὰ λειτουργήσῃ ὁ
ἀνελκυστήρ).

Εὐτέρπη.— Ἀφῆτε, κύριε, αὐτὰ τὰ κουμπιά, εἶναι
ἐπικίνδονα· προτιμότερον εἶναι νὰ περιμένωμεν
μερικὰ λεπτά, κῆποιος θὰ φανῆ ἀπὸ τῆς σκάλας.

Δημήτριος.— Πολὺ σωστά, κάποιος θὰ περάσῃ.
Εὐτέρπη.— Τὸ κακὸν εἶναι, ποῦ θὰ μὲ περιμένῃ
ἡ μητέρα μου.

Δημήτριος.— Μὴ ἀνησυχεῖτε ποτὲ διὰ τὰ ἀπρόο-
πτα. Ὅλα ἔχουν κανονισθῆ ἀπὸ τὴν εἰμαρμένην
μας καὶ ὅλα εἶναι πρὸς τὸ καλὸν μας.

Εὐτέρπη.— Ἀλήθεια, κύριε;

Δημήτριος.— Σᾶς βεβαίω. Πιστεύω, ὅτι οὐδὲ
τρίχα πιπτει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μας ἀνευ τῆς ἀδείας
τῆς Προνοίας.

Εὐτέρπη.— Τότε ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἡ
Προνοία πολὺ ὀλίγον ἠσχολήθη μὲ σᾶς, ἀφοῦ οὐ-
δεμία σᾶς λείπει τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι σας.

Δημήτριος.— Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ κοπιώμεντο·
θὰ σᾶς εἰπῶ δ' ἐγὼ κατὶ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀλήθεια.
Ὅτι... ἀν' ἡμῖν νέος... θὰ προσπαθῶσα νὰ σᾶς
γίνω ἄριστός... διὰ νὰ μὲ νυμφευθῆτε.

Εὐτέρπη.— ὦ! κύριε, εἰσθε πολὺ ἐπιεικὴς διὰ
κόρην τὴν ὁποῖαν μόλις ἐγνωρίσατε.

Δημήτριος.— Ὅχι, σᾶς ἐψυχολόγησα καλῶς. Εἰ-
σθε κόρη μὲ καρδιαν καλὴν καὶ μὲ πρωτοτύπους
ιδέας Ἐγὼ δὲν πούω νὰ λέγω εἰς τὸν υἱόν μου:
«Παιδί μου, πάρε μίαν κόρην, ποῦ ἔχει κάποιαν
ἀτομικότητα», καὶ ὁ υἱός μου συμφωνεῖ μὲ τὰς
ιδέας μου.

Εὐτέρπη.— Ἐχετε δίκαιον, κύριε, καὶ εἰς ἐμὲ
πολλὰς φορὰς ἡ μητέρα μου συνιστᾷ κάποιον πλού-
σιον γαμβρόν, ἐν τούτοις ἐγὼ ἀποφεύγω.

Δημήτριος.— Ἀποφεύγετε; Ἐπιτρέψατέ μου τότε
νὰ φρονῶ, ὅτι ἀγαπᾷτε κάποιον ἄλλον...

Εὐτέρπη.— Κύριε...

Δημήτριος.— Μὴ ταράττεσθε. Εἶμαι ἀρκετὰ γέ-
ρον, εἰμποροῦσα νὰ εἶμαι πατέρας σας, συνεπῶς
μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ μιλήσω ἔτσι. Δὲν εἶναι ἀλή-
θεια;

Εὐτέρπη.— Δὲν ἠπατήθητε, κύριε, πραγματικῶς
ἡ καρδιά μου δὲν εἶναι ἐλευθέρη.

Δημήτριος.— Αἶ! καὶ τότε διατί δὲν νυμφεύεσθε
ἐκεῖνον, ποῦ ἀγαπᾷτε;

Εὐτέρπη.— Ἀπλούστατα, διότι δὲν ἤξεύρω ἂν καὶ
ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾷ.

Δημήτριος.— Περιέργον! τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ
μὲ τὸν υἱόν μου καὶ ἐκεῖνος ἀγαπᾷ, ἀλλὰ διστά-
ζει, διότι δὲν εἰξεύρει ἂν ἀγαπάται. Ὁ Κάρλοσ
μου...

Εὐτέρπη.— Ὁ Κάρλοσ εἶπατε; (ταράττεται).

Δημήτριος.— Μάλιστα, ὁ υἱός μου, εἰς νέος μὲ
πολλὰ προσόντα καὶ καλὴ καρδιά. Θὰ τὸν γνωρί-
σετε ἐπ' ἀνω εἰς τῆς κυρίας Μετρίδου. Εἶναι καὶ
ἐκεῖνος ἐπάνω.

Εὐτέρπη.— Ἀλήθεια; (μὲ χαράν).

Δημήτριος.— Καὶ ἂν κάποιος σοβαρὸς κύριος σᾶς
ἐβεβαίωσεν, ὅτι ὁ ἀγαπημένος σας τρελλαινέται
γιὰ σᾶς, τί θὰ ἐκίμνετε;

Εὐτέρπη.— Δὲν θὰ εἶχα κανένα λόγον νὰ περι-
μένω. Θὰ ἦμην εὐτυχής.

Δημήτριος.— Δοιπόν, ἰδού, δεσποινίς, ἐγὼ εἶμαι
ὁ ἀνθρώπος αὐτός. Γνωρίζω τὰ πάντα. Ξεύρω,
ὅτι τὸ παιδί μου σᾶς ἀγαπᾷ. Εἰσθε ἡ δεσποινίς
Εὐτέρπη καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ματιᾶ σας ἀντελήφθη, ὅτι
ἀληθινὰ ἀγαπᾷτε τὸν Κάρλοσ, ἔρχουσι νὰ
σᾶς ζητήσῃ τὴν χεῖρά σας δι' ἐκεῖνον (λαμβάνει
τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἀσπάζεται).

Εὐτέρπη.— ὦ! κύριε, ὦ! πατέρα μου!

Δημήτριος.— Κόρη μου...

(ἀκούονται βήματα ἀπὸ τὴν σκάλα).

Εὐτέρπη.— Κάποιος περνᾷ, νὰ τὸν φωνάξωμεν.

Δημήτριος.— Εἶναι πλέον καιρὸς, ἀφοῦ ἐθεμε-
λιώθη ἔδω εἰς τὰ μετέωρα ἡ εὐτυχία δύο ὑπάρ-
ξεων.

(Cambry) ΚΑΠΟΙΟΣ

Ἐπισημασμένη ἀποστολή

Ὁ γνωστότα-
τος ράπτης
γυναικείων
ἐνδυμασιῶν

I. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τὸ Ραφεζόν του
εἰς τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Μπέγιογλου
(ἐναντι τοῦ Μπὸν Μαρσέ, ἀνωθεν τοῦ Μουλατιέ).

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπλούτισε τὸ
νέον του Κατάστημα διὰ μεγάλης συλλο-
γῆς ὑφασμάτων τελευταίου συρμού.

Ἡ ἀξιότιμος πελατεία του ἂς ἐπαφε-
ληθῇ τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ τῶν λίαν
συγκатаβατικῶν τιμῶν.

ΕΥΘΥΜΑ

Φιλοσοφία τοῦ ἔρωτος.

— Νὰ ἰδῆς, ποῦ ἡ Κικὴ καὶ ὁ Τοτὸς θὰ ἀγα-
πηθοῦν, καὶ φλογερὰ μάλιστα.

— Τί λές, καλέ, αὐτοὶ τώρα μαλώνουν ἀδιά-
κοπα.

— Ἀσυλλόγιστη. Ἄλλοτε ὅλοι οἱ δρόμοι ὠδη-
γοῦσαν εἰς τὸν ὀμφαλὸν τῆς γῆς· τώρα ὅλοι οἱ
δρόμοι ὠδηγοῦν εἰς τὸν ἔρωτα.

Τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Διάλογος θεῖου πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του ποιητήν.

— Ἐξακολουθεῖς νὰ μὴ κάμνης τίποτε;

— Ὅχι, κάμνω ποιήματα.

— Αὐτὸ δὲ λέγω κ' ἐγὼ, ὅτι δὲν κάμνεις τίποτε.

Πρόβλεψις.

Ἡ κ. Ρ. βλέπει τὴν μικρὰν κόρην της νὰ τοπο-
θετῇ μετὰ μεγάλης προσοχῆς τὴν κούκλαν μέσα
εἰς ἓνα σορτάρι.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Μαρίκα;

— Θὰ φυλάξω τὴν κούκλα μου γιὰ τὰ παιδιά
μου, ἀπῆντησεν ἡ μικρά.

— Καὶ ἂν δὲν ἔχης παιδιά;

— Τότε θὰ τὴν φυλάξω γιὰ τὰ ἐγγόνια μου.

Μεταξὺ ἀγνιοπαίδων.

— Ἐχεις καὶ ρολοῖ αἶ;

— Καὶ βέβαια.

— Καὶ πόσο σοῦ κόστισε;

— Δὲν ρώτησα τὴν τιμὴν· ὅταν τὸ ἐπαιρνα δὲν
ἦταν κανεὶς στὸ κατάστημα.

Οἱ ὑπηρέται.

— Γιῶργη, ὅταν γυρίζω σπῖτι, πάντα σὲ βλέπω
νὰ κοιμάσαι.

— Αὐτὸ τὸ παθαίνω, κύριε, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ
μένω χωρὶς νὰ κάμω κατὶ.

Μνωπία.

Κάποιος ἔχει κόρην ὄρμιον πρὸς γάμον, τὴν
ὁποῖαν ὅλοι οἱ γαμβροὶ ἀποφεύγουν διὰ τὴν ἀσχη-
μίαν της.

Μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ φαίνεται περιχαρής.

— Φλέ μου, νομίζω, ὅτι ἔβαλα στὸ χέρι, εἶπε
πρὸς κάποιον, ἓνα περιφημον γαμβρόν.

— Εἶναι πλούσιος; ἔχει ἰκανότητα;

— Ἐχει ἓνα μεγάλο προτέρημα: εἶναι φοβερὰ
μύωφ.